

GIMN@LIST

Domoznanski oddelek
37
GIMN@LIST
2014/2015

37.091.8(497.4Ptuj)

6013550

COBISS o

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

**GIMNAZIJA
PTUJ**

**NOVINARSKA EKIPA PRI
PRESEDNIKU DRŽAVE:**

Žan Malek Petrovič

Ela Peklar

Tjaša Gajšek

Eva Majerič

Žan Merc

Tjaša Hazenmali

Mentorica MMM

Taja Islamović

»Tudi mi bi lahko izdali svoj časopis,« je navdušeno vzkliknila naša profesorica Marija, ko smo hiteli čez Tromostovje. Vračali smo se iz uredništva Dnevnika, kjer smo dorekli še zadnje malenkosti glede naših novinarskih prispevkov. Sodelovali smo namreč v njihovem projektu Obrazi prihodnosti, ki je slovenskim gimnazijam ponudil vstop v svet novinarstva. Njena ideja nam je sprva le zletela skozi ušesa, čez čas pa je začela kliti in rojevati prve sadove. »To ne bo šolsko poročilo, to bo literarno - novinarsko glasilo,« smo se odločili. V roke smo vzeli pisala in pod peresi so se začele kresati iskre, ki zdaj svetijo z močjo svetilnika.

Zahvaljujemo se naši mentorici Mariji Mir Milošič, ki nas je podpirala, spodbujala in namesto nas nastavljala lica pekočim klofutam. Hvala podjetju Intera – brez njihove pomoči tega glasila ne bi držali v rokah.

Eva Majerič

Izdajateljica: Gimnazija Ptuj

Sponzor: Intera

Naklada: 600 izvodov

Tisk: Kočevski tisk

Urednica: Eva Majerič

Oblikovala: Tjaša Hazenmali

Logotip: Martin Domajnko, Gašper Köhler

Mentorica in lektorica: Marija Mir Milošič

»JE GIMNAZIJA DANES MLADIM SVETILNIK ALI ZGOLJ BRLEČA SVEČKA?«

Melani Centrih, ravnateljica Gimnazije Ptuj

Ptujska gimnazija je jeseni praznovala 145-letnico obstoja. Od ljudi, ki jih poznam, je naša ravnateljica gotovo najdlje povezana z njo. Bila je gimnazijka ptujske gimnazije, potem je poučevala nemščino, od leta 2002 pa je ravnateljica. Torej ni naključje, da sem za svojo sogovornico izbrala prav njo.

Vsak dijak omenja gimnazijska leta kot najlepša leta. Se vam je kakšen dogodek posebej vtisnil v spomin?

Veliko dogodkov se mi je vtisnilo v spomin. Res prijetne spomine imam na zadnji dan pouka, ko smo maturanti v črnih oblekah hodili po Ptuj, celo v zbornico smo smeli vstopiti in res, prvič smo videli profesorje sproščene in nasmejane. Spominjam se občutka, da sem vedela, da se zaključuje najlepši in najbolj brezskrbni del mojega življenja.

Se vam zdi, da se dandanes dijaki učimo za ocene, znanje, zato, da dobimo štipendije, osrečimo starše, da se lahko hvalimo pred vrstniki ...?

Dimenzija znanja je danes postavljena v drugačen kontekst. Družba sprejema in nagrajuje tiste, ki so dobri, uspešni in imajo visoke ocene. In ker je hlastanje za uspehom in ne samo preživetjem že hobi, ni nenavadno, da smo tudi pri znanju bolj sebični. Mislim, da je predvsem sistem urejen tako, da smo vsi usmerjeni v to, da opravimo, kar je nujno potrebno in kar hitro prinese rezultate. Količina informacij povzroča, da se ukvarjamo s preveč stvarmi v življenju in premalo poglobljeno. Velika odkritja in dosežki so nastali s poglobljenim raziskovanjem in razmišljanjem, površno znanje ne zadošča, da bi lahko sledili vsem trendom v svetu. Meni se zdi moralno korektno, da se mladi učijo tudi zato, da osrečijo svoje starše in da obdržijo štipendijo. Srečni

starši v življenju veliko pomenijo, štipendija pa pomeni knjigo ali koncert več, velikokrat pa tudi samo preživetje.

Ste pričakovali, da boste tudi ravnateljica?

Ne, pričakovala sploh ne. In tudi želela si nisem.

Tudi danes ne želim biti ravnateljica. Takšna, kot moramo biti ravnatelji. Delati v pisarni, izpolnjevati tabele, računati, pisati sklepe in odločbe, dopise in prošnje, izbirati nakupe, skrbeti za popravila stavbe, za civilno zaščito, požarno varnost in certifikate za varstvo pri delu, dvigalo in prezračevalne naprave.

Sem pa izjemno rada ravnateljica prizadevnemu učiteljskemu zboru, ki se zaveda pomena znanja, ki mu ni vseeno, kakšne maturante bomo imeli, koliko popravnih izpitov bodo imeli dijaki, predvsem pa so odgovorni in motivirani izobraziti in vzgojiti mlade generacije za uspešno študijsko in poklicno pot.

Ponosna sem, da sem lahko ravnateljica vsem dijakinjam in dijakom Gimnazije Ptuj, ki mi vsak dan vlivajo upanje, da se svet kljub vsem težavam vrti v pravo smer, da so vsa spričevala in maturitetni rezultati, vsi dosežki, projekti, izmenjave, strokovne ekskurzije, predstave v kulturni dvorani, tek po ptujskih ulicah, športna tekmovanja, raziskovalne naloge, tekmovanja, celo olimpiada prava pot v prihodnost vseh ptujskih gimnazijcev.

Kaj vas je v vseh teh letih najbolj nasmejal?

Iz časov, ko sem bila učiteljica, se zelo rada spominjam maturantskih izletov in valet. Tam so se dijaki »norčevali« iz učiteljskih fint in izvedela sem veliko, kar je bilo v razredu skrito. Smejala sem se, ko smo skupaj z dijaki razdrli kakšno norčijo in ko smo premagali kakšno težavo. Smešno je bilo, ko se je ena generacija po štirih letih zadnji dan poslovila od mene z besedami, da je res lepo, da sem zadnji dan prišla v šolo v isti obleki kot prvi dan. Tega se ne spominjam ravno z veseljem, ker sem skoraj zlezla pod mizo.

Kot ravnateljica se najbolj smejim, ko dobimo dovolj denarja za našo dejavnost, ko lahko nabavimo računalnike, knjige, kavče, ko lahko financiramo dejavnosti, ki so pomembne za mlade.

Imate kakšen nasvet za vse dijake, s čim bi jim vlili upanje, da se bo trud nekoč poplačal?

Pomembno je, da nikoli ne obupaš. Za uspeh je potrebno, da se spoznaš in si postaviš cilje, ki so dosegljivi in mogoči. Pomembno je postavljanje mej. Nikoli ni dobro, če so meje preniske ali previsoke. Umetnost je, da si znamo cilje in meje prilagajati. Ostati skromen in potrpežljiv je v mladosti težko, a v drugi polovici življenja spoznaš, da so to odlike, ki ti velikokrat pomagajo preskakovati potoke in reke. In verjeti. Sebi, staršem, učiteljem, prijateljem, knjigam, glasbi, naravi, potem, drevju, soncu, ognju, tišini ... Tako se račun izide in je pozitiven.

Gospa ravnateljica, hvala.

Žan Merc

MLADI SMO POMEMBNEJŠI OD BANK

Je domoljubje preteklost, nekaj, kar premorejo le starejše generacije, ki so živele v socializmu, v času Jugoslavije in Tita? Takrat je staro in mlado harmonično dihlo za skupno državo, mladim se ni bilo treba bati za prihodnost, saj je večina imela štipendije in po končanem šolanju zagotovljeno delovno mesto. Takratni »omladinci« so imeli perspektivo in omogočene so jim bile skromne, a varne sanje, ki so jih družile in povezovala v enakih ciljih za poštenost, enotnost in ljubezen do domovine.

Zdi se, da je od tistih varnih časov minila večnost. Klavrno podobo je novim časom nadel kapitalizem s svojimi veljaki, ki so vsem generacijam ukradli preprostost življenja. Vsi se bojimo in čakamo, kdaj bo previs, na katerem stojimo, popustil in bomo zgrmeli v prepad.

Mladi politikov sploh ne zanimamo. Začne se že pri otroških dodatkih in štipendijah. Štipendije imajo redki, mnogi ostanejo brez vsake pomoči, ker kakšen evro štrli čez cenzus. Še tople malice nismo več vredni. Študentje dobijo vsaj bone. Niti granitne kocke niso zalegle. Državni organi, ki so prezaposleni sami s seboj, so vso problematiko speljali na svoj mlin in v javnosti sprožili vprašanje o vzgoji in obnašanju mladih.

Mladi imamo tatov, izkoriščevalcev in pokvarjencev vseh vrst dovolj, radi bi kruh in perspektivo.

Približno sedemdeset dijakov iz prvega letnika sem povprašal, ali še premorejo domoljubje. Izbral sem različna mnenja, skoraj vsi pa so rekli, da si bodo morali kruh iskati v tujini.

Eva Poplatnik:

Ko sem bila še punčka, mi je dedek govoril, da bom nekoč ponosna na to, da živim v Sloveniji. Zmotil se je. Sicer rada živim med meni dragimi ljudmi, a na svojo državo nikakor nisem ponosna. Za mlade se nihče več ne spremeni. Šole so v naši državi najmanj kvalitetno

zgrajene zgradbe: veter najprej odnese njihove strehe, njihovi stropi najbolj zamakajo. Stremijo za tem, da bi študij plačevali. Kako, če pa mnoge družine niti za preživetje nimajo več! Prava domovina mora dati mladim možnost, da se iz gosenc razvijejo v svobodne in čudovite metulje. Ti so pomembnejši od bank.

Špela Zamuda:

Mnogi se ob besedi domoljubje zmrdujejo, češ da smo z globalizacijo postali državljani sveta in je staromodno prepuščati se romantični ljubezni do zgolj ene države. Najhuje je, ker ne moremo več spoštovati domovine.

**»Premier, to je vse kar imam.
Bo ta krpa dovolj velika za bančno luknjo?«**

Karikatura: Tjaša Hazenmali

V njej ni več nikogar, ki bi mu lahko verjeli, mu zaupali in se, če bi bilo treba, naslonili nanj.

Ko starši ter dedki in babice pripovedujejo o svojem otroštvu, si zaželim, da bi tudi sama živela v časih, ko so s ponosom nosili pionirske kapice in rutice, prepevali pesmi in se veselili državnih praznikov. Danes pa so ti povezani s prepričanjem med levimi in desnimi, preračunavanjem, koliko bo stala kakšna proslava, kdo sme sodelovati in kdo ne itd.

Pravijo, da na mladih svet stoji. Za mojo državo to ne velja, saj se mladim odreka. Jaz bi rada živela in ne samo obstajala. Je to sploh še mogoče? Bomo videli.

Jaka Bezjak:

Ta izraz se v zadnjem času izrablja v politične in ideološke namene. Domoljubi bomo, ko bomo živeli tukaj in zdaj. Ko bomo poznali in spoštovali svojo zgodovino in kulturo – ne kot religijo levih ali desnih, temveč kot hermenevtiko doma. Ko bomo

spoštljivi do soljudi. Ko bomo prepoznali svoje napake, jih poskušali popraviti in ko bomo prevzeli odgovornost do državljanov in države.

Ljudje mislijo, da domoljubje izražaš z besedami; v resnici pa štejejo dejanja. Domoljubje naj bo v širšem smislu nauk o ljubezni, o vseh vrstah ljubezni. Ljubezni do domovine, a ne le v teritorialnem smislu. Naša domovina je tudi Zemlja. Morali bi omejiti onesnaževanje, na vodo bi morali paziti kot na punčico svojega očesa in poskrbeti za to, da bo vedno brezplačna in dostopna vsem. Toda zastruplja nas požrešnost. Požrešnost po denarju, moči. Zabarikadirala je ves svet in ga preplavila s sovraštvom.

Lucija Vaupotič:

Ker sem pozitivna, menim, da domoljubje še premorem. Vendar pa besed politikov: obljubil je, vzel je, bančna luknja, delavci ostali brez dela, uvedba davka na ... nočem poslušati. Kam pa bi prišli, če bi slikarji slikali samo žalostne, puste slike in pevci peli le otožne pesmi?

Bila sem že marsikje po svetu – vesela sem, ko odhajam, še bolj pa, ko se vračam. Družini z iskrico v očeh pripovedujem o vsem, kar sem doživela, in s pordelimi lici priznam, da je najlepše doma.

Aljaž Jabločnik:

Moja domovina je moj dom. Tu so doma moji prijatelji, moja družina in veliko dobrih ljudi. Slovenci predstavljamo majhen delček svetovne populacije, vseeno pa brez nas ni celote. Skupina prijateljev, društvo, ekipa lahko razpadejo, domovino pa bomo nosili v sebi,

kamorkoli bomo šli in tudi, če bo razpadla naša država. Ker je domovina vse tisto, kar je vredno shraniti med spomine: kraj, kjer smo odrasčali, ljudje, ki nam ogromno pomenijo ... Toda vrednosti marsičesa se začnemo zavedati šele, ko to izgubimo.

Barbara Toplak:

Sliši se tragično, toda domoljubja ne premorem. Prejšnje generacije bi za svojo državo dale svoje življenje. Jaz ga ne bi. Spoštujem poštene ljudi in mi ni pomembno, s katerega konca sveta prihajajo. Preziram pa vse tiste, ki so v mladih s svojo pokvarjenostjo ubili domoljubje in jih brez slabe vesti s trebuhom za kruhom pošiljajo v tujino.

Državni aparati pritiskajo tega človeka k tlom, suženjstvo nevidnih spon duši tega človeka, prikovan je na zbesneli motor razvoja in se ne more rešiti. Demonska sila kapitalizma žene ta stroj proti koncu in rešitev je samo ena: da se razpoči ta stroj in da se ta človek osvobodi.

(Srečko Kosovel)

Taja Islamovič:

Zakaj ne premoremo domoljubja? Sram nas je, da je pri nas toliko skorumpiranih ljudi in se smešimo pred celotno Evropsko unijo. Sram nas je in žalostni smo, da naši politiki nimajo svoje hrbtenice in bomo morali mi nekoč hlapčevati

tujcem, ker bodo žulje mojih staršev prodali za drobiž, s katerim bodo krpali svoje bančne luknje.

Priložnosti bodo v svet odnesle marsikaterega mladega Slovenca, po vsej verjetnosti tudi mene. Tujina je vsekakor privlačna in v naših predstavah pomaga uresničiti sanje. Ne vem pa, če mi bo nudila varnost, zdravstveno zavarovanje, skoraj brezplačno šolanje ... Ko kritiziramo, bi se mogoče kdaj morali spomniti Johna F. Kennedyja, ki je zapisal: »Ne sprašuj se, kaj lahko država stori zate, temveč – kaj lahko ti storiš zanj.«

Anja Horvat:

Domoljubje? Še ga premorem. Za Cicero je domovina povsod, kjer je človeku dobro. Meni je dobro med ljubimi ljudmi, v mojem Vidmu. Mislim, da se preveč prepuščamo vplivu medijev, ki vidijo samo slabo. Morda se res zdi, da v Sloveniji ni

prihodnosti za mlade, a skupaj lahko vse to popravimo.

Katarina Tement:

O tem, ali imam domovino rada, ne razmišljam veliko in mislim, da tudi drugi mladi ne. Pravzaprav nikoli nisem razmišljala.

S prijatelji se pogovarjamo, kje je kdo bil. Druge države se nam vedno zdijo lepše in boljše od naše. Zdaj, ko si me prisilil, da razmislim o svoji domovini, se sprašujem, kako smo lahko tako nehvaležni za vse, kar imamo. Večina šol je še vedno javnih, otrokom ni treba delati za drobiž, lepšega koščka sveta, kot je naš, skoraj ni ... Vidiš, zdaj gledam na Slovenijo drugače. Ne da bi prej gledala nanjo postrani, prej je nisem niti opazila in o njej nisem razmišljala. Zdaj pa kar žari od lepote. Da, rada jo imam.

**SVET SPREGLEDATI, GA
RAZLOŽITI IN ZANIČEVATI, TO
NAJ BO STVAR VELIKIH
MISLECEV. MENI PA JE SAMO DO
TEGA, DA BI GA LAHKO LJUBIL,
DA GA NE BI ZANIČEVAL IN NE
SOVRAŽIL, NE NJEGA IN NE SEBE,
DA BI LAHKO SVET IN SEBE IN
VSA BITJA OPAZOVAL Z
LJUBEZNIJO, OBČUDOVANJEM IN
SPOŠTOVANJEM.**

(Herman Hesse)

**Med šolskim letom je gimnazijski nahrbtnik s Cankarji postal lažji,
saj smo ostali brez ministrice S. S. Cankar.**

Karikatura: Ana Majcen

Tjaša Gajšek

DVA SVETOVA V ENEM

Nimam navade, da bi vlekla na ušesa tuje pogovore, a ta je bil tako glasen, da sem mu morala prisluhniti.

Ženski v šestdesetih sta robantili čez nekega »neotesanega mulca«, ki eni od njiju v čakalnici pri zdravniku ni dal prednosti. »Mladi imajo čas, bodo pa že počakali, pa zdravi so in jih še nič ne muči,« je ugotavljala prva, ki ji je od razburjenja utripala žila na čelu, druga pa je neumorno prikimala njenim besedam.

Pravzaprav gre za večer in že mnogokrat »prežvečen« konflikt med mladimi in starimi. Za mnoge smo neodgovorni, ne znamo se obnašati, smo brez vsakršnih manir in brez ciljev, dneve preživljamo za elektronskimi napravami, katerih že imena si je težko zapomniti, noči pa tako ali tako prebedimo v zakajenih klubih z alkoholom v roki in si v temnih, odmaknjenih kotih vbrizgavamo v žile mamila, za katera oni še slišali niso. Vandali v parku in na ulicah. Huligani na tribunah športnih prireditev – za vse je pač kriva mladina. Prav.

Starejši, pa se poskusite za spremembo postaviti v čevlje mladih – npr. v že nekoliko ponošene bele nizke allstarke številka 39. Čeprav je moja številka stopal 37 in si allstarke sposojam od sestre, sem lahko človek na drugi strani jaz – običajna predstavnica mladostnikov. Hodim v šolo, rada pišem, prenašam različne praske, ki mi jih namenja življenje ... Naj vam povem, kako so stvari videti od tam, od koder gledam jaz.

Sprašujem se, zakaj me ne spoštujejo, ko pridem k frizerju, na avtobusu, v trgovini. Mar si kupci, mlajši od osemnajst let, ne zaslužimo enakega odnosa kot tisti, ki so to navidezno mejo odraslosti že prešli? Vljudnosti, ki sem je od natarjev deležna, ko sem v družbi svojih staršev, si želim tudi, ko se s sošolkami odpravimo na pijačo same. Gre za isto vljudnost, ki nam jo odrasli poskušate vcepiti že od malih nog. Zahtevam preveč, če želim, da mi avtobusni šofer odzdravi, tako kot je odzdravil starejši ženski pred menoj? In zakaj moramo s prijateljicami ob petkih zvečer, ko se po stresnem tednu v šoli želimo

sprostiti in zabavati, prenašati zbadljive, provokativne in celo žaljive opazke starejših opitih moških? Mar niso ravno oni tisti, ki nam v situacijah, ko so vloge zamenjane, žugajo s prsti? Morda večno trajajoči generacijski spor le ni tako enosmeren, kot se zdi na prvi pogled.

Mladi se v tem razburkanem svetu, polnem pasti in spletk, šele iščemo. Če se zavedate ali ne, nalezli se bomo vašega obnašanja, čeprav si tega ne želimo. Kako naj bo potem svet kdaj boljši?

Različnost starostnih skupin je znana pri vseh ljudeh in kulturah na tem svetu. Stari ljudje navadno pozabijo, da so bili mladi, ali pa pozabljajo, da so stari, pa tudi mladi nikoli ne ugotovijo, da bodo enkrat stari.

Kurt Tucholsky

»Učimo se na podlagi posnemanja vzornikov, ki nas očarajo. Kdor želi poučevati, mora imeti posluš za čustveno plat učencev. In če mu pri tem spodleti, mu ne bo uspelo niti podati določenega znanja. Mladi do dvajsetega leta še bolj malo uporabljajo možgansko skorjo, pri njih je dejavnejši srednji del možganov, ki skrbi za čustvenost. Šele čustva omogočajo izobraževanje.«

(Umberto Galimberti, filozof)

GLASBA SKOZI OČI MLADIH

Taja Islamović

Glasba in mladi. Dva precej različna pojma, ki imata kljub vsemu ogromno skupnega. Mladim glasba predstavlja nek pobeg od realnosti, popolnoma nov svet, ki ga vsak razume drugače. Vsak ni za glasne punkerske ritme, drugi ne marajo komercialnih skladb, kakršne lahko vsak dan slišimo na radijskih postajah.

Najbolj obiskani dogodki v naši okolici so zagotovo tisti s turbofolk glasbo. Severina, Neda Ukraden in Jelena Rozga, pevke, ki že nekaj časa zabavajo publiko na vseh bolj znanih dogodkih. Nekateri mladi obiščejo te zabave, ker jim je takšna glasba všeč. Drugi zato, ker je to edina priložnost za večerno zabavo, druženje s prijatelji in vse ostalo, kar pride v paketu današnje zabave mladih.

Zelo dobro so obiskani tudi koncerti slovenskih rock skupin, kot so Tabu, MI2, Siddharta in drugi, čeprav je v naši okolici teh koncertov vse

manj. Slovenska glasbena scena ima številne res dobre glasbene skupine, ki ne dobijo priložnosti, da se pokažejo. Angleška glasba je merilo kvalitete, kar je tudi razlog, da najbolj znane slovenske glasbene postaje našo glasbo predvajajo le v poznih večernih urah.

Ob vseh zvrsteh, ki jih danes poznamo, se je težko odločiti le za eno, "najljubšo". Vsak dan izide mnogo različnih pesmi, da pa pritegnejo mladega poslušalca, pa mora biti pesem res posebna, drugačna. Aktualna ostane kakšen teden, nato pa odide v pozabo. Še pred nekaj tedni je bila pesem Uptown funk ameriškega izvajalca Bruna Marsa pravi hit, danes je že skoraj popolnoma pozabljena. Stari rockkomadi pa še danes navdušujejo tako staro kot mlado. Guns n' Roses – Sweet Child O' Mine, Red Hot Chili Peppers – Snow, The Beatles – Let it be, Queen – We Will Rock You in Bohemian Rhapsody, Nirvana – Smells Like Teen Spirit – to so pesmi, ki jih zagotovo pozna vsak mladostnik. Našteti izvajalci bodo zagotovo ostali priljubljeni še med naslednjimi generacijami, saj niso pisali glasbe le za poslušanje, pač pa takšno, ki jo začutiš.

Nekateri v glasbi najdejo tolažbo, drugi navdih, spet tretji mir. Jaz si ne morem predstavljati dneva brez glasbe in prav zaradi tega ves prosti čas namenim njej. Poslušanju, igranju, petju pa tudi pisanju in ustvarjanju. Tako kot meni, glasba tudi mnogim drugim pomeni vsakdanjik in način življenja, izražanja.

Nuša Vučinič

**»Rojen sem bil
z glasbo v sebi.
Glasba je del mene,
tako kot rebra,
ledvice, jetra in
moje srce.
Kot moja kri.
Glasba je zame
pomembna –
tako kot hrana
ali voda.«
(Ray Charles)**

**»Ko stojim na odru s skupino,
ki mi je tako rekoč druga
družina, pozabim na vse skrbi
in probleme. Ni mi pomembno,
kakšno nagrado bomo dobili
ali s koliko denarja bomo odšli
domov. Občutek, ki ga dobim
na odru, to je tisto, kar
resnično šteje.«**

(Jure Pišek)

**»Včasih je bila glasba moja
strast. Zdaj je glasba del
mojega vsakdana in sem z njo
že okužen«**

(Gašper Bračič)

**»Glasba je jezik, ki ga razume
cel svet. Skozi glasbo lahko
resnično poveš vse. Izživljaš
svoja čustva, iz tebe potegne
stvari, ki jih v sebi še nisi
razkril. Z njo se lahko
dotakneš vseh src, pričaraš
nasmeh na obraz ali tudi solzo
v očeh. Prikaže človeka v
takšni luči, v kakršni je v
resnici. Glasba je zame ena
najbolj iskrenih stvari na
svetu.«**

(Taja Islamovič)

**»Običajno le poslušam glasbo;
ko sem žalostna, pa jo
začutim.«**

(Nika Knez)

Eva Majerič

ŽRTVE VAŠIH NEUSPEHOV

22. 1. 2015. »Imam sestanek, pridem pozno,« je v naglici natipkala sms in ga poslala svojima mladičema. »Kakšna dobra mama sem,« je pomislila, ko je z aktovko v roki hitela po praznem hodniku. »25 ur na dan preživim v službi, da lahko moja otročička uživata v vseh materialnih dobrinah, ki jih ponuja ta skorumpirani svet,« je bila sila ponosna sama nase. Imela je vse, vse, o čemer je sanjala. Bila je uspešna poslovna ženska. Vozila je najnovejšega BMW-ja. Živela je v manjši graščini z opremo dobro stoječega telekomunikacijskega podjetja. Bila je poročena in bila je mati. Na zunaj so delovali popolna, do blišča zglancana famijlja.

NEBESA!

Počutila se je kot v nebesih. Na ustnicah ji je igral blažen nasmešek, ki ga niti tovorni vlak ne bi mogel premakniti. Uspelo ji je! Končno ji je uspelo! Skupaj sta že skoraj tri tedne! Si lahko predstavljate, tri tedne, in danes ji je prvič rekel, da jo ljubi. No, ne ravno rekel, napisal. Kot omamljena je strmela v 10x6 cm velik ekran ter znova in znova prebirala izpoved resnične, večne, eh kaj, kar epske ljubezni: ily <3. Končno se je dovolj umirila, da je lahko s tresočimi prsti in srcem, ki je postavljalo svetovni rekord na 60 sekund, odpisala vse, kar si je vedno želela napisati: ily2 bby. Hitro je dodala še dvopičje in zvezdico, da bi zagotovo vedel, kako resna je. V mislih si je že naslikala dolgo belo obleko, v ušesih pa so ji doneli zvoki poročne koračnice.

Predramil jo je pisk tega viška tehnologije, ki je naznanjal novo sporočilo. Awww, medvedek z velikim rdečim srcem v šapicah. Le kdaj se bosta prvič videla? Vsa stopljena je omahnila nazaj in pustila, da jo je preplavila čista ekstaza sreče. A ekstaza je pravzaprav tisto, v čemer je živila, izgubljena v fikciji med virtualnim in stvarnim svetom, katerih meja je bila vsak dan bolj zabrisana, vsako minuto tanjša in vsako sekundo težje razločljiva. Zakaj bi bili, kar smo, če pa smo lahko za krinko ekrana in tipkovnice vse, kar si želimo biti. Lepši – uspešnejši – samozavestnejši. Zakaj bi tvegali razpotje pogovorov, če pa besede veliko hitreje napišemo brez slabe vesti in ne zavedajoč se

Pa kaj potem, če je mož imel ljubico in je domov prihajal samo še po oprane srajce – zvestoba je tako ali tako precenjena. Pa kaj potem, če se je sin fiksiral in je še komaj ločil dan od noči – vsakdo se mora malo sprostiti. Pa kaj potem, če je hčerka spala s polovico šolske nogometne ekipe – naj uživa v mladosti. Pa kaj potem... Pa kaj potem! Pa kaj potem?

Bum! Tresk! Zbudite se! Življenje beži mimo vas. In mi bežimo mimo vas. Mi, vaši otroci! Pitate nas z vsem, samo s pozornostjo in interesom ne. Dušite nas s pričakovanji in cilji, izsiljujete nas z razočaranjem nad nami. Ljubezen nam pogojujete z uspehom. Material z rezultati. Dihanje s pokornostjo. Ste samo sence vaših staršev in mi smo nedolžne žrtve vaših neuspehov. Učite se – bodite najboljši – najbogatejši – potem boste srečni! Srečni! Živimo vaše sanje in hodimo po svojih. Toliko je negativizma. Toliko nakopičene jeze. Ne dopustite nam, da bi jo dali iz sebe. To ni uporništv. To je odraščanje. Dovolite nam odrasti. Potrebujemo vaše razumevanje. Potrebujemo vaš čas. Smo samo otroci, izgubljeni v svetu rivalstva in navideznih družbenih idealov, ki nam vsakodnevno vcepljajo, kakšni moramo biti. Ne spreminjate nas v vas. Ne kopirajte svojih kompleksov. Pustite nam, da smo, kar si želimo biti. In tega ne delajte preko telefonov. Ti ne premorejo toplega objema.

23. 1. 2015. »Imam sestanek, pridem pozno,« je v naglici natipkala sms in ga poslala svojima otrokoma. »Kakšna dobra mama sem ...«

• • • •

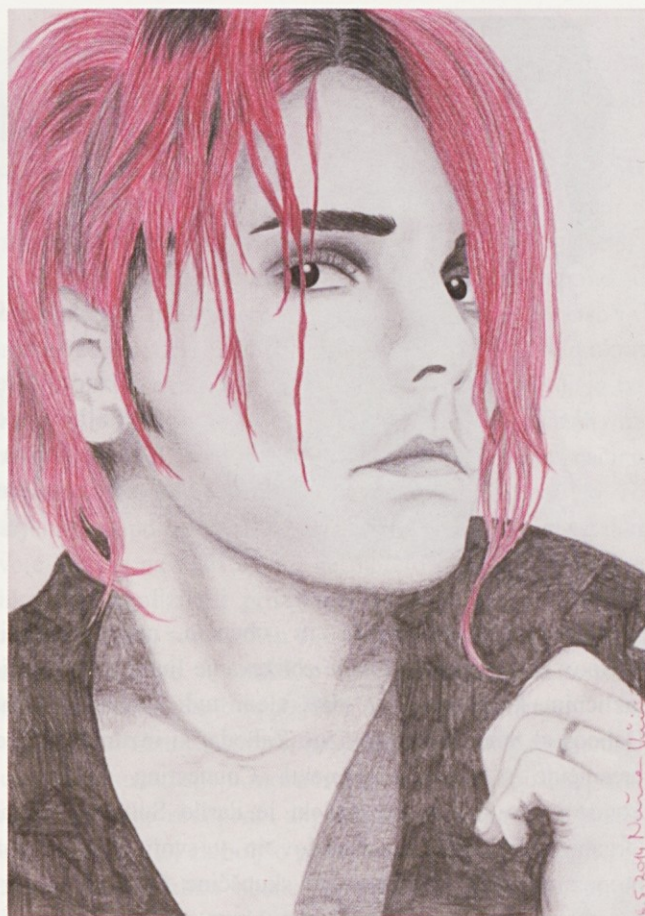
**Kritizirala sem vsak njen gib,
vsako besedo
in vsak odsev.
Risala sem ji črte na zapestja,
takrat,
ko ni bilo nikogar.
Prisilila sem jo, da se je bolj
in bolj sovražila.
Zavezala sem ji zanko okrog
vratu –
nikomur ni mar.
Pustila sem jo brez zraka.**

posledic. Bolj odrezavi – bolj odkriti – bolj pikri. In zakaj bi porabili na tone besed, če pa lahko vse povemo s tremi kraticami in smeškom – za vsak primer, da zgleda, kot da nam je dejansko mar. Odnosi pa so vse bolj površinski, neosebni, obsojeni na propad ob dvournem izpadu elektrike. Parki samevajo, ulice so prazne. Ljubezen določajo imaginarni srčki, vrednost lajki na sliki. Dlan se počuti prazna, če ne pestuje umetne inteligence, če ne

pestuje nas, ki se identificiramo s svojimi telefoni, če ne čuti vibracij, ki nas delajo zaželenne. Besede nam postajajo tuje, jezik primitiven, mnenje neznano. Sedimo v nerodni tišini, pogledi nam uhajajo na vse strani, dokler naposled ne najdejo mesta na ekranu, ki obljublja odrešitev muk, ki obljublja zatočišče pred neznanim, ki obljublja kraj, kjer povedi postanejo besede, besede črke in črke simboli. In simboli tišina, ki traja večno.

Le zakaj smo oslepel? Ne vem, morda bomo nekega dne izvedeli za vzrok. Hočeš, da ti povem, kar mislim? Povej. Mislim, da nismo oslepel, mislim, da smo slepi. Slepci, ki vidijo. Slepci, ki kljub temu, da vidijo, ne vidijo.

(Jose Saramago)

Sreča in nesreča. Napake in prava pot. Rojstvo in smrt.

Življenje je polno nasprotij, pravih in nepravilnih odločitev, ustaljenih tirnic in neuhajenih poti. Ljudi, ki nam želijo dobro, in tistih, ki nas izkoriščajo. Vendar na srečo ni vse tako črno in belo. Vseposvobod se najdejo barve. V ljudeh in njihovih dejanjih, v stvareh in njihovi uporabi.

Ključno vlogo v svojem življenju odigramo sami. Mi smo tisti, ki sprejemamo odločitve, ki načrtujemo svojo pot. Mi smo tisti, ki izbiramo med črno in belo ter vase spuščamo barve. In mi smo tisti, ki lahko iz svojega življenja naredimo mavrico. Mavrico izkušenj, dejanj, misli, besed in spominov.

Maja Mahorič

Žan Malek Petrovič

POVEZOVANJE KULTUR V OMANSKI PUŠČAVI

V zadnjih letih se zdi prepad med zahodnim in arabskim svetom večji kot kdajkoli prej v zgodovini človeštva, pa čeprav imamo ravno danes največ možnosti za zблиževanje, povezovanje in s tem boljše razumevanje vse bolj nerazumljenega sveta naših arabskih sosedov.

Eden najučinkovitejših in obenem najpreprostejših načinov zблиževanja kultur je zблиževanje ljudi, ki pripadajo različnim kulturam. Tej ideji sledi tudi omanski sultan Qaboos al Said, ki svojo vizijo Zahoda, ki razume Arabce, uresničuje s pomočjo projekta Connecting Cultures – Povezovanje kultur. Ta projekt je darilo Sultanata Oman Organizaciji Združenih narodov in v svoji edinstvenosti prepoznan tudi od Generalne skupščine OZN. V okviru projekta vsako zimo v omansko peščeno puščavo odpotujejo mladi iz Evrope in arabskega sveta, ki v neokrnjeni naravi razbijajo stereotipe in odpravljajo medkulturne nesporazume.

Tako sem tudi sam dobil priložnost, da se srečam z Arabci in resnično spoznam njihovo kulturo, ki sem jo prej tudi sam, s svojimi evropskimi očmi, videl skozi prizmo predsodkov. Javno mnenje naše družbe v veliki meri, skorajda izključno, oblikujejo mediji, ki se mnogokrat ne zavedajo odgovornosti, ki jo prinaša takšna moč, zato v lovu na ekskluzivne in šokantne senzacije pozabijo na posledice novinarskega izkrivljanja resničnosti.

V Omanu sem arabski svet odkrival na dveh ravneh. Odkrival sem omansko državo, ki ji že štiri desetletja vlada sultan Qaboos, eden izmed le dveh sultanov na svetu. Sultan je svojemu štirimilijonskemu ljudstvu prinesel napredek in blaginjo, ki temeljita na velikem naftnem bogastvu. Oman leži na vzhodu Arabskega polotoka in meji na mondene Združene Arabske emirate, nemirni Jemen in Savdsko Arabijo, v kateri so vsakodnevno kršene človekove pravice. Oman je znan kot ena najmirnejših in najvarnejših držav na Bližnjem vzhodu ter v nasprotju s splošnim prepričanjem dovoljuje voziti avtomobile tudi svojim državljanke. V Omanu skoraj ne poznajo brezposelnosti, služba je zagotovljena takoj po končanem šolanju in za povrh še v stroki, za katero si se izsolal. Sanje marsikaterega slovenskega diplomanta. V omanski prestolnici Muscat, kjer smo preživel nekaj ur, sem imel priložnost videti nekaj vsakodnevnih navad Omancev, ki so skorajda brez izjeme oblečeni v tradicionalna oblačila, tako moški kot ženske, a

kljub temu veselo nakupujejo v trgovinah znanih zahodnih znamk. V lokalih namesto kakšnega piva raje spijejo tradicionalno omansko kavo ali čaj, vse skupaj pa obvezno pospremi tudi kajenje »šiše«.

Vendar pa se tudi Arabci med seboj razlikujejo, čeprav bistveno manj kot denimo Evropejci, saj jih družijo arabščina, vera in zelo podobna kultura. V Omanu sem pod puščavskim soncem preživel pet dni skupaj z mladimi, starimi od 17 do 28 let iz 18 držav, 9 arabskih in 9

evropskih. V času skupnega življenja in potovanja pod žgočim soncem, daleč od civilizacije in motečih sodobnih komunikacijskih naprav, sem lahko dodobra spoznal izjemne mlade ljudi - nekateri so lahko z menoj delili prav neverjetne življenjske zgodbe.

24-letni Muhammad iz Egipta je mlad novinar, ki je v svoji domovini preživel že dve revoluciji. Njegova velika želja je selitev v Nemčijo in delo za nemško ZDF, trenutno pa dela pri egipčanski organizaciji, ki se ukvarja s svobodo medijev. Zaupal nam je marsikaj o situaciji v državi in tamkajšnjih medijih, ki delujejo pod strogo cenzuro režima. Sam o tem doma ne sme pisati, če ne želi doživeti usode svojih kolegov, ki so zaradi kritičnosti do režima preprosto izginili. Vojska je vdrla v uredništvo, od takrat svojih

novinarskih kolegov ni več videl. Ta dogodek me zlahka spomni na krvave januarske dogodke iz Pariza. Pa vendar o podobnih zgodbah, ki se dogajajo v arabskem svetu in prav tako vzbujajo ogorčenje pri lokalnem prebivalstvu, v Evropi ne vemo veliko. V tem primeru in še mnogih drugih se izrazito kaže naš, še vedno močno prisoten, evropocentrizem.

V debatah na Univerzi v puščavi smo ugotovili, da kljub mnogim razlikam še vedno lahko najdemo mnogo več podobnosti med našimi kulturami, kot se zdi na prvi pogled. Mladi smo si neverjetno podobni. Razmišljamo enako. Z izjemo zalivskih arabskih držav, ki se kopljejo v naftnem bogastvu, se tako v arabskih kot evropskih državah spopadamo s skorajda identičnimi problemi. Nezaposljivost mladih, drago šolanje, neplačana pripravništva in pomanjkanje optimizma med mladimi ter tudi beg možganov so globalni problemi, ki težijo mlade po svetu. Nekje sicer bolj, drugje manj. Skupne so nam bile tudi številne vrednote in načrti za prihodnost, sanje o osebni bodočnosti in prihodnosti države.

Velike razlike pa se kažejo med nami v našem odnosu do vladajoče elite, ki v Evropi, kljub demokratični izvolitvi, ne uživa pretirane podpore in spoštovanja, medtem ko Arabci svoje sultane, kralje, emirje in predsednike obožujejo, cenijo in jih malodane po božje častijo.

Ena glavnih tem naših diskusij je bilo iskanje vzrokov za predsodke in nesporazume, ki imajo lahko mnogo daljnosežnejše in grozljivejše posledice, kot se sploh lahko zavedamo v svojih udobnih življenjih, ko mir in varnost jemljemo za nekaj samoumevnega. Za mir je treba delati v miru, zato se moramo zavedati tveganj, ki ga lahko ogrozijo.

Eden glavnih vzrokov za medkulturne nesporazume je pomanjkanje medkulturnih stikov. Kulture, ki niso v pristnem stiku, druga o drugi gradijo predstave, ki velikokrat nimajo upravičene podlage. Evropski turisti, ki potujejo po arabskih puščavah in se sončijo na peščenih plažah, na žalost ponavadi ne iščejo spoznanj o arabskem načinu življenja. Prav tako arabski priseljenci v Evropi, ki so verjetno najpomembnejši in najštevilčnejši predstavniki svoje kulture na Stari celini, ne morejo predstavljati realne slike. Marginalizirani priseljenci se pogosto spopadajo s krizo identitete, socialno in ekonomsko stisko ter težavami, zaradi katerih se v družbi o njih in ostalih muslimanih pojavlja generalizirano in pogosto izkrivljeno mnenje.

Najpomembnejše spoznanje, ki sem ga odkril v omanski puščavi, je spoznanje o možnosti sprememb. V puščavi sem srečal aktivne, družbeno angažirane in odgovorne ljudi, polne vizij in idej za boljšo prihodnost. Zdaj sem prepričan, da smo mladi lahko nosilci sprememb, pa naj bo to na gospodarskem, političnem ali socialnem področju.

mestni Kino ptuj

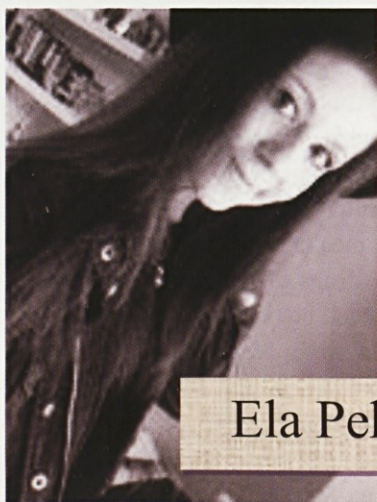
DIJAKOM NUDIMO:

- zabavo in/ali hrano za možgane,
- kul teme za debate s prijatelji,
- ambient za osvajanje in zmenke,
- popuste pri vstopnicah (DS KPŠ).

Film je boljši v kinu.

www.kinoptuj.si

Ela Peklar

PRAVA PUSTNA »ŽURKA«

Kure in piceki so zaspali, vile so odložile kronice, kopjaši so se razbežali, kurenti pregnali zimo, mi pa smo si utrujeni vzeli nekaj dni počitka.

Februar, kurenti, ruse, krofi in druge dobrote. Pust! Na Ptuju je še posebej živ; zaznamujeta ga dnevno in nočno rajanje. Letos smo noreli samo dva tedna, katero leto tudi tri – odvisno od lune. Teh dni skorajda ne preživimo doma in letu dajo poseben pečat.

Na svečnico, 2. februarja, je bil tudi letos običajen dan, ki se je takoj, ko je padel mrak, pričel spreminjati v nekaj posebnega. V mesto se je prikradlo vzdušje, ki smo ga vsi Ptujčani čakali vse leto. Na Zokijevi domačiji v Spuhlji se

vsako leto z drugega na tretji februar prične pustovanje s kurentovim skokom. Nekoč samo moški, zdaj pa tudi ženske, z zvonci okrog pasu, gamašami in rdečimi ruticami na glavah poskakujejo okrog ognja ter vsakdanjik spreminjajo v nekaj demonskega.

V petek se je pričelo in Severina je v karnevalski dvorani na Ptuju naredila pravo zabavo, zaslužna je bila seveda tudi odlična družba. Plesali smo, se smejali, spoznali nove ljudi in absolutno uživali – prav vsi. A kljub neprespani noči in rahlemu glavobolu v soboto sem napela vse moči in se popoldne poskusila česa naučiti (kot črn oblak je nad menoj visela ponedeljkova kontrolka). Zvečer pa spet v šotor, kjer je bil gost Tony Cetinski. Po preplesani noči so me noge prav pošteno bolele.

Polna karnevalska dvorana, prazni razredi ... Gimnazijski hodniki so bili v četrtek smešno pusti, klopi v razredih osamljene. Tisti, ki smo prišli k pouku, pa smo ure, ki so se vlekle kot še nikoli, preživeli v senci kapuce ali šala. Kriva je bila do jutra dolga noč ob zvokih Priljavega kazališta. Učitelji se niso mogli zadržati, da ne bi na naš račun stresli kakšne šale – res smo bili videti izčrpani.

»Ela, si vidla tisto masko? Kdo te to je, veš kak me je gledlo!« je name vpila Eva, ko sva se v soboto na Kurentancu prebijali skozi gnečo. Kurentanc je zabava, ki jo vsako leto organizira Klub ptujskih študentov, a je namenjena vsem, ki radi prisluhnejo izvrstni glasbi in zaplešejo. Letošnja gostja večera je bila skupina Tabu. »Ja, ke te jaz vem, nisem vidla. Daj, pokaži mi ga,« sem bila radovedna in že sva menjali smer ter se ponovno, najverjetneje že sedmič tisti večer, odpravili proti odru. Bil je Aljaž, fant iz četrtega letnika. Simpatičen in prijazen mladenič, za katerega se je izkazalo, da mu je Eva všeč. Oh, kako pristrčno, pa prav na valentinovo. Evo sem prepustila Aljažu, sama pa sem zavila malce naokoli. Proti jutru sem od Eve prejela sporočilo: »Elaaaaa, rabim te, nujno!« Z mešanimi občutki sem stekla do vhoda, kjer me je čakala. Pravzaprav ni bilo nič hudega. Aljaž jo je povabil na pijačo v mesto, pa ni vedela, kaj naj naredi. Komaj sem jo prepričala, naj gre, sama pa sem se vrnila na plesišče.

V nedeljo svojega početja še sama nisem razumela. Vstala sem, ne da bi kdo že ropotal po vratih moje sobe. Več kot očitno nočno življenje vpliva na naše vedenje. Po kosilu smo se z družino odpravili na glavno pustno povorko po Ptuju. To je prav zanimiva reč; v njej je sodelovalo približno 10.000 mask, ki so se povorke udeležile pod okriljem različnih društev, v vaških skupinah, ali pa so pripotovale iz drugih držav, da bi lahko bile del največjega pustnega karnevala v Sloveniji. Vse skupaj je trajalo slabe tri ure, a se je splačalo.

Starša sta, upajoč, da sem si premislila, sedela za mizo in večerjala, jaz pa sem pridrvela v dnevno sobo: »Ke me lahko en, prosin, pela?« Starša sta se le spogledala in se nasmejala. Spet smo šli v Markovce. Jelena Rozga ter novi in stari hiti, ki jih pravzaprav sploh ne poznam, so se slišali

Karikatura: Tjaša Hazenmali

daleč naokrog. Plesala sem, pa tudi pela, čeprav nisem poznala prav nobene pesmi. V šotoru sem srečala vse: bivše in zdajšnje sošolce, prijatelje, znance in neznance.

»Fertik je, samo še gnes, pa je fertik«, sem po telefonu tožila Evi. Pogovarjali sva se o večernih načrtih, Čukih in Nedi, »dečkih« pa še o čem. »Vem, Ela, glih se je začelo, pa je že fertik«, se je strinjala z menoj. Hitro sva ugotovili, da ni časa za razmišljanje, kaj se bo zgodilo naslednji dan. Bil je torek, zadnji dan ekstaze. Do zadnjega kotička napolnjen šotor je skoraj pokal po šivih in se tresel ob

zvokih glasbe. »Danes bomo tu, dokler nas vun ne našenejo«, je Žan zakričal vsem, ki smo plesali v krogu. »Valjda, al ke, do jutra, da se pekarna odpere pa nesen mami domu friške žemle za froštik«, se je pošalil Jan. Zasmejali smo se in odmislili prav vse ter preživeli neverjetno noč.

In potem smo se zbudili. Zbudili smo se v dan kot pred tedni. Dan, ki ni bil nič posebnega, ki ni prinašal večjih presenečenj in nas je opominjal, kako zgleda realnost. Pa saj ni tako slabo.

NIČ

Črno je vse, kar vidiš,
čeprav jaz nisem in sonce ni.

Strmim skozi okno

in čutim vse tisto,

česar še nisem:

prš vode globoko pod vodnjakom,

blisk strele nad sivino svetlobe

in njega, ki opira roke tja, kamor ne
sežejo;

jaz pa napenjam oči, ki so v snu,

ker moram jutri, ki je bil,

odgovarjati Vam, ki vas ni.

Tjaša Hazenmali:

Tadej Toš

(bivši dijak Gimnazije Ptuj),
svinčnik, 2015

Dragi moj!

NAGRAJENO BESEDILO NA NATEČAJU ZA NAJBOLJŠE LJUBEZENSKO PISMO V SLOVENIJI

Pravzaprav sploh ne vem, kje naj začnem. Kaj porečeš na to, da pravkar držiš v rokah list papirja, na katerem je s peresom, pomočenim v črnilo, napisano besedilo? Besedilo zate, pismo. Preprost list papirja, zložen v kuverto in namenjen prav tebi. Veš, tako sta se spoznala moja babica in dedek. Pisma so ju »vodila« na zmenke in pisala sta si, kako se imata rada. Ni bilo telefonov, ni bilo spleta. Ljudje so živeli preprosto življenje in prav nič jih ni odvracalo od tega, da bi zvečer ob sveči sedli za mizo in pisali. Se ti ne zdi lepo, ko vidiš, koliko truda je nekdo vložil v to, da ti lahko pove, kako rad te ima? Ali ni prav pisanje pisem tisto, kar lahko obžalujemo, da se ni ohranilo? Jah, življenje gre naprej, ljudje se spreminjamo. Vse lepe stvari tonejo v pozabo. Pa vendar srčno upam, da boš to pismo obdržal in ga hranil. Upam, da ga bova lahko kdaj pokazala najinim vnukom. Menda bodo presenečeni nad videzom in se nama bodo posmehovali, češ da nisva vedela za splet, pametne mobilnike ter podobno.

Oprosti, malce me je zaneslo, pismo pišem s popolnoma drugačnim namenom. Žal mi je ljudi na cesti, ki hitijo, pa v resnici ne vedo, kam. Žal mi je, ker vem, da bodo v življenju iskali še toliko drugih boljših polovic. Ne vem, zakaj. Pa vendar razumem, da je prav mladost tista, ko si želiš srečati koga, ki te bo imel rad. In prav to iskanje je na večja napaka.

Se spomniš, kako sva se srečala midva? Se spomniš, kako si med šolskim odmorom pristopil, se mi opravičil za polito kavo in se nasmešnil? A to sta bila razloga, da sem se zaljubila vate. Tvoja vljudnost in iskrenost. Povrh pa še nasmeš ter iskrive oči. Nikoli me nisi pogledal drugače. Bil si prvi fant, ki me ni kliknil na facebooku, ampak si v šoli prišel k meni. Moram reči, da sem bila zelo presenečena. Prepričana sem bila, da takšni fantje že zdavnaj ne obstajajo več, a sem se motila.

Ti si razlog, da sem danes takšna, kakršna sem. Ti si razlog, da sem v življenju šla čez vse, tudi najhujše ovire, ne da bi obupala. Hkrati pa si mi prav ti vrnil zaupanje v ljudi. Vem, da me ne boš razočaral ali pustil na cedilu.

Počasi, a vztrajno, je rasla tudi najina ljubezen. Najini načrti še zmerom niso dosegli neba in čeprav vedno znova govoriva o družinskem življenju, veva, da za to še ni čas. Najprej se morava izšolati in se zaposliti. Zaobljuba, da greva skupaj študirat v tujino, upam, ne bo ostala neizpolnjena. Amsterdam je najina prihodnost. Začetek novega življenja. Prav takrat, ko bova daleč od doma, sama v množici novih (ne)znancev, bova odkrivala, kako zelo blizu sva si.

Kaj praviš na to? Še vedno bereš moje pismo? Če te prav poznam, vem, da bom dobila odgovor, pa ne na facebooku. Poslal mi boš pismo, kot ga jaz pošiljam tebi. Ni zanimivo, da sem vse to, kar bereš, napisala že pred tednom; saj veš: poštni nabiralnik ... pošta ... poštar ...

Oprosti, pisanje me je popolnoma prevzelo. V meni je obudilo spomine na začetek osnovne šole, ko smo se učili pisanja. Kako naj na čim lepši način zapišemo posamezno črko ali številko. Kar nosi me od spomina do spomina, od preteklosti do sedanjosti. Od prvega pa vse do zadnjega najinega srečanja. Nikakor se ne vem odločiti, o čem vse naj še pišem. Misli kar hitijo, zdi se mi, da bi morala po dolgem času vse, kar se nama dogaja, preliti na papir. Če bi ti želela napisati vse, bi najverjetneje pisala cel mesec.

Imam pa idejo, ki sem jo mimogrede omenila že na začetku. Upam, da ti bo všeč.

Veš, da te ljubim, pogrešam in si želim, da bi prav sedaj sedel tu ob meni in me držal za roko. Veš, da sem bila zmeraj iskrena in dobrosrčna s teboj ter ti nikoli nisem želela česa zlega. Veš, da sem najsrečnejše dekle, ko lahko s teboj preživim dan ali dva. Pravzaprav veš prav vse. Veš vse o meni in moji družini. Veš vse o moji zgodovini ter o mojem pogledu na svet. Prav tako veš, koliko si pripomogel k temu, da sem dosegla, kar sem.

Ne bom pisala, da si prav tak fant, o kakršnem sem sanjala. Fant s temnimi očmi ter svilenimi rjavimi lasmi. Postaven in eleganten. Nekdo, ki da nekaj na to, da izgleda super. Ki vsako jutro poskrbi za izgled. Ki vedno znova navdihuje s samim seboj. Ki ima najboljši značaj in je hkrati najbolj romantičen človek. Nekdo, ki me rad preseniti z majhnimi, a pozornosti vrednimi stvarmi.

Ljubiti ni lahko, a je vsekakor najlepše, kar se zgodi človeku. Težko je sprejeti preobrate ter razmišljati o tem, kaj vse lahko gre narobe. Pa vendar midva veva iti čez vse. Ti si tisti, ki znaš rešiti vse probleme. Ki mi znaš pojasniti stvari tudi, ko sem na robu obupa; ki me znaš pomiriti, ko mojega joka ne bi ustavil niti zadetek na loteriji. To so tiste drobne stvari, ki jih obožujem pri tebi. To je tisto, v kar sem se zagledala.

Pa še nekaj. Ponosen moraš biti nase. Na vse, kar si v življenju dosegel. Čeprav vem, da nisem vedno najboljša, da ti ne znam zmeraj pomagati, ti obljubljam, da bom vedno tu, ko me boš potreboval. Vedno bom verjela vate, kot ti verjameš vame. Ljubim te in te bom, dokler bom le mogla. Jaz sem tista, ki verjame, da je prav najina ljubezen takšna, kot jo gledamo v filmih, ali se je spominjamo iz pravljic. Večna in resnična.

Z ljubeznijo; tvoja draga Ela

INTERVJU Z BLAŽEM ROLO

Štiriindvajsetletni profesionalni teniški igralec iz Ptuja, Blaž Rola, trenutno zaseda 97. mesto na računalniški lestvici ATP. Študentski teniški prvak onkraj luže iz leta 2013 je lansko leto prebil led na teniški profesionalni sceni in se v letu 2014 z 190. mesta prebil na 78. ATP -lestvice. Osvojil je prvi turnir serije ATP Challenger (Gvangžu, Kitajska). Poseben pečat je pustil na lanskem OP Avstralije. V Wimbledonu se je prebil do 2. kroga, v katerem se je srečal s 3. nosilcem turnirja, Andyjem Murreyem. Spoznal se je tudi z ATP turnirji, na katerih je nekajkrat zmagal. Letos se je na turnirju serije ATP 250 v Buenos Airesu prebil do četrtfinala, premoč pa je moral priznati domačinu Carlosu Berlocquju. Sproščeno sva se pogovarjala še pred letošnjo sezono, beseda pa je tekla o tenisu, šoli, hrani ...

Kot aktiven športnik in gimnazijec se ves čas spopadam z vprašanjem, kako uskladiti šolo in šport. Kako je tebi uspelo združiti treninge, tekme, udeležbe na turnirjih s šolo?

Ni bilo lahko. Mislim, da sem imel enega najboljših razrednikov v gimnaziji, to je bil Branimir Rokavec, ki je dobro razumel moj položaj. Vedel je, da sem resen glede tenisa in šole. Tega so se zavedali tudi ostali profesorji, ki so mi zelo pomagali, saj sem kar precej izostajal od pouka. Šola mi je šla ves čas na roko. Ne smem pa pozabiti tudi sošolcev in prijateljev, ki so mi zelo pomagali. Zaradi vsega tega sem še kar dobro zaključil gimnazijo, obenem pa sem postajal vedno uspešnejši tudi v tenisu. Na koncu mi je zmanjkalo časa le za najstniške vragolije.

Kakšni spomini so ostali na Gimnazijo Ptuj?

Lepi. Upam, da se ob kakšni priložnosti oglasim, saj se let, ki sem jih preživel na ptujski gimnaziji, res z radostjo spominjam.

Po končani gimnaziji si nadaljeval izobraževanje onkraj luže. Bi nam lahko razložil pot z Gimnazije Ptuj na univerzo v Ohio.

Že med obema mestoma je velika razlika – na Ptujju živi približno 20 tisoč ljudi, v Ohio pa je samo na univerzi približno 50 tisoč študentov. Odločitev vsekakor ni bila lahka, saj sem bil star komaj 18 let. Opora so mi bili starši. Mislim pa tudi, da me je Gimnazija Ptuj za to pot dobro pripravila. Ko sem prišel tja, sem kar dobro obvladal angleščino. Nasploh mi je vse znanje, ki mi ga je dala gimnazija, precej koristilo. Pripravila me je na to, kar me je tam čakalo. Če pogledam nazaj, ne bi ničesar spreminjal in bi se še enkrat podal na isto pot.

Čeprav je Ohio State University univerza, bi se morda dalo primerjati obe šoli? Je morda kaj takega, kar si pogrešal na kolidžu s ptujske gimnazije?

Težko je narediti kakršnokoli vzporednico med gimnazijo in univerzo v Ameriki. Težko je že potegniti vzporednice z univerzami v Sloveniji, ker se sistem šolanja v Ameriki precej razlikuje od našega. Ne bi rekel, da sem kaj pogrešal. Ameriški študij sem okusil tako, kot je prikazan v filmih: "house partyji", bratovščine,

sestrščine, vse tiste alfe – vse je res tako, kot je prikazano v filmih. Na koncu je tudi šolanje takšno kot v filmih, in to se mi je zdelo zanimivo.

Eden pomembnejših dvobojev v tvoji karieri je junijski na wimbledonskem igrišču št. 1, ko si se v drugem krogu pomeril z Andyjem Murreyem. Pred 11.000-glavo množico si klonil pred škotskim predstavnikom, sicer predlanskim zmagovalcem prestižnega londonskega turnirja, lani pa tretjim nosilcem. Kakšni občutki so ostali po tem dvoboju?

Dobri, čeprav me je dobesedno odpihnil z igrišča in nisem pokazal nekega velikega odpora. Bila je neverjetna izkušnja. Žal je bilo veliko stvari, ki so se zgodile prvič. Prvič sem igral na tako velikem stadionu, prvič proti tako velikemu igralcu, kot Andy je, prvič na travi. Skratka – bilo je veliko stvari, ki so se zgodile prvič, zato se nisem zmožal osredotočiti na igro. Tak igralec, kot je Andy, je to takoj začutil in hitro izkoristil.

Se kdaj pred dvobojem pojavi trema? Kako jo preženeš?

Vedno se pojavi trema. Zdi se mi, da v športu, ne glede na to, kdo si in kaj si že dosegel ne gre brez nje. Mislim, da je to dobro. Požene ti adrenalin po žilah, da ti dodatno motivacijo, večjo energijo. Problem nastane, ko je trema preveč. Takrat se ti mišice skrčijo, srce prehitro bije, misli uhajajo drugam.

Kdo je tvoj idol?

Zagotovo Roger Federer. Je moj vzornik v vsem. Mislim, da je velik ambasador tenisa, pa tudi zelo izobražen je.

INTERVJU S PROF. DR. VINKOM DOLENCEM

Bila je ena čisto običajnih ur slovenščine. No, ni bila čisto običajna, pogovarjali smo se namreč o šolskem časopisu. Profesorica nam je naročila, naj poiščemo kakšnega zanimivega bivšega ali zdajšnjega gimnazijca in napravimo intervju. Nisem vedela, o kom naj pišem. Nato je vprašala, ali kdo pozna dr. Vinka Dolenca, svetovno znanega slovenskega nevrokirurga, člana SAZU, Ambasadorja Republike Slovenije v znanosti ... Priznati moram, da sem prvič slišala zanj in mislim, da nisem bila edina v razredu. A bolj ko nam je pripovedovala o njem, bolj se mi je zdel zanimiva in fascinantna osebnost. Ugotovila sem celo, da je nekoč živel v Sestrzah, torej v mojih krajih. Takrat sem se odločila: moj intervjuvanec bo prof. dr. Dolenc.

Kako lahko nekdo iz neke majhne slovenske vasi postane svetovno znan nevrokirurg?

Ob svojem trdem delu sem imel tudi srečo. Človek mora imeti srečo, da se znajde na pravem mestu ob pravem času in da sreča prave ljudi. Ko pa se to zgodi in ko je človek pripravljen veliko delati, se stvari odvijajo.

Se vas je zgodba katerega od pacientov posebej dotaknila?

Vsaka zgodba slehernega pacienta, saj sem z vsakim od njih živel vsaj en dan, kar pa je njim pomenilo vse življenje.

Se vam je kdaj zdelo, da ste zaradi poklica prikrajšani za zasebno življenje?

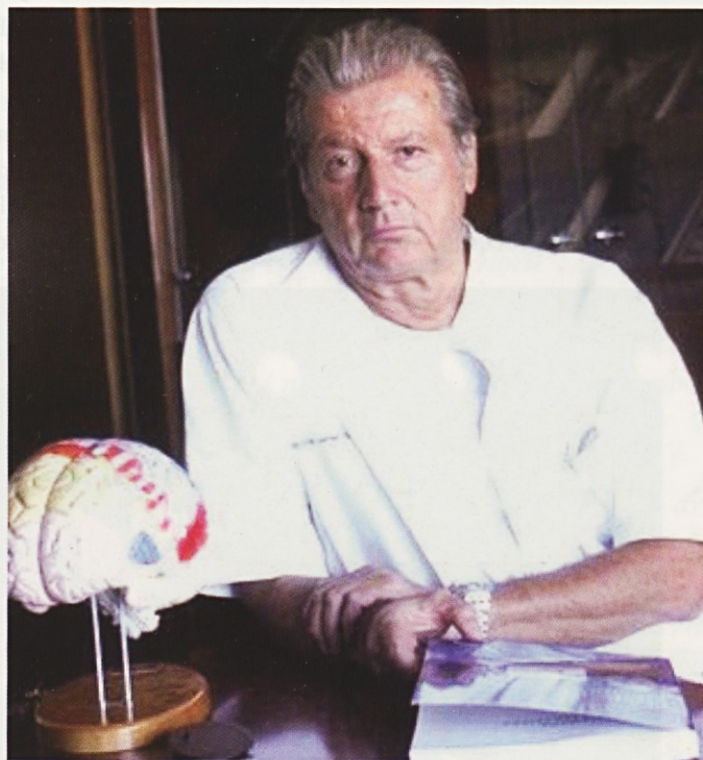
Nikoli, saj sem delal in še delam le to, za kar sem menil, da je največ, kar lahko delam, in bil pri tem vedno popolnoma angažiran. Sprašujem se, kaj bi mi lahko nudilo še več. Sprašujem se, kaj je tako imenovano »zasebno življenje«. Je to zapravljanje časa? Zame je to seveda največja izguba.

Ste bili kdaj na dnu, se spraševali o smislu svojega dela?

Po svoje razmišljam o dnu. Na trenutne zagate je treba gledati kot na probleme, ki čakajo na rešitve. Problemi so zato, da jih rešujemo, ne zato, da bi nad njimi obupavali ali postali zagrenjeni. Življenje gre naprej. Če se sami ne poberemo, nas potegne za sabo, kar pa je bolj boleče.

Zakaj ravno najbolj zapleten del glave – lobanjsko dno?

Tega sem se lotil zaradi tega, ker sem že zelo zgodaj, v času svoje specializacije, ugotovil, da je ravno na tem področju veliko neznanega in so bile zato potrebne večletne študije na Inštitutu za anatomijo in patologijo. Šlo je za nekakšen nikogaršnji teritorij – »no man's land«, ki so se ga nevrokirurgi nekako izogibali. Ko pa sem na anatomiji doumel, kako se do teh predelov na lobanjskem dnu da pristopiti, ne da bi pri tem poškodovali možgane, sem to prenesel v prakso in mogoče je bilo odstraniti – brez posledic – številne tumorje in bolniki so bili pozdravljeni. Tako v naši stroki kot nasploh v medicini velja pravilo, da ko nekaj veš, moraš to takoj in pravilno posredovati tudi drugim, ne pa obdržati le zase. Tako sem potem to delo – novo spoznanje – s pridom uporabljal tudi povsod drugje, obenem pa se na ta način vrednost novega spoznanja tudi ovrednoti. Ker pa je šlo za zapletene primere, sem bil vabljen na številne konce sveta, da sem svoje metode pokazal tako v laboratoriju kot v operacijskih dvoranh.

Kje vse po svetu ste operirali?

Natančno vam niti ne morem odgovoriti, ker je bilo na vseh kontinentih in v številnih državah. Mnogo manj je mest na svetu, kjer nisem bil, kot pa tistih, kjer sem posredoval znanje teoretično in praktično, kot smo ga razvili pri nas, v Sloveniji. Morda vam bo koristen tudi podatek, da se je k nam za krajši ali daljši čas prišlo učiti novih metod skoraj 1000 nevrokirurgov z vsega sveta. Uspelo nam je, da je Slovenija zaradi dela, ki smo ga pričeli pri nas, uvrščena na nevrokirurški zemljevid sveta.

Kako ste preživljali svoje otroštvo in mladost? Ste radi obiskovali ptujsko gimnazijo?

Če ne bi hodil na ptujsko gimnazijo, si težko predstavljam, da bi v življenju uspel. Na ptujski gimnaziji so nas naučili, da smo se delu – učenju – v celoti predali, da nas je zanimalo. Kaj? Vse. S profesorji smo imeli obojestransko spoštljive odnose. Spominjam se jih le po dobrem.

Se spominjate kakšne anekdote iz gimnazijskih klopi?

Seveda se, bilo jih je nešteto. Ene pa se pogosto spomnim: ko je bil moj sošolec pri francoščini vprašan in ni najbolje odgovarjal, ga je profesor, ko je bil že na poti k svoji klopi, vprašal za datum tistega dne. On pa je skozi zobne odvrnil: »Sedaj se bom moral učiti še datume!«

Kaj bi mi svetovali, katerim življenjskim pastem se moram izogibati, kaj je v življenju resnično pomembno?

Odgovor je zelo preprost – nasveta ni. Življenjskim pastem se ne morete v celoti izogniti. In kar je resnično pomembno, je, da morate življenje imeti radi. Pazite na to, da življenje ne bi neopazno drselo mimo vas, zavedajte se vsakega trenutka posebej. Bodite aktivni, ne bodite sebični in zavedajte se, da so ljudje okrog vas v veliki meri slika vas v ogledalu. Naj vam nihče ne vzame tega, kar hočete deliti z drugimi. Umik v samoto je vedno le lastna izguba – četudi le delčka – življenja. Če pa le pride do tega, da se morate

kdaj za trenutek umakniti v samoto, vzemite s seboj dobro knjigo.

Ko sem se odločila za intervju s prof. dr. Vinkom Dolencem, si nisem predstavljala, kako moder in razgledan človek je. Imela sem veliko srečo in štejem si v čast, da mi je odpisal in bil pripravljen deliti svoje misli - ne samo svojih spominov na gimnazijska leta, ampak tudi svoje življenjske izkušnje, ki jih ima zares mnogo. Menim, da je izvrsten človek in da se mladi premalokrat

zavedamo, da nam lahko starejši pomagajo s svojimi izkušnjami in nasveti, čeprav je od njihovih gimnazijskih let minilo že kar nekaj časa. Gospod Vinko Dolenc je vsekakor človek, od katerega se lahko veliko naučimo. Zelo sem mu hvaležna, obenem pa ponosna, da sem si upala.

Liza Klajnšek, 1. a

POGOVOR Z MIRANOM ZUPANIČEM

Slovenski režiser, scenarist in dekan AGRFT Miran Zupanič je ptujsko gimnazijo obiskoval med letoma 1976 in 1980. Diplomiral je na Pravni fakulteti in AGRFT v Ljubljani, kjer je postal docent za filmsko režijo. Ko sem ga prosila, da obudi spomine na gimnazijska leta, je bil navdušen, saj ima na gimnazijo lepe spomine.

»Prehod iz osnovne šole v gimnazijo, ki je slovela kot stroga in resna ustanova, je bil kar velik zalogaj, saj so bili starejši učitelji pedantni in zahtevni, mlajšim pa se je že poznalo, da prihajajo iz bolj sproščenega pedagoškega okolja, zato so bili do dijakov bolj neposredni in bolj razumevali za luknje v našem znanju,« je dejal in dodal, da je bila gimnazija zmes strogosti in popustljivosti, učitelji pa so bili korektni in med dijaki niso delali razlik. V spominu mu je ostala profesorica Darinka Čretnik, ki je takrat kot mlada diplomantka ravno začela s poučevanjem. »Snov nam je podajala izstopajoče angažirano in zelo kakovostno,« se spominja Zupanič.

Dejal je, da je bila v tistem času velika fluktuacija učiteljev, predvsem pri matematiki in kemiji, kar ni prispevalo h kakovosti pouka, so pa jih profesorji kljub temu naučili samostojno in kritično misliti, kar je po njegovem tudi glavni namen. »Profesor mora dijaka spodbujati k ustvarjalnosti, učiti odgovornosti, spoštovanja sebe in drugih, omogočati, da razvije pozitivno samopodobo. Pomagati mu mora prepoznati, za kaj je še posebej nadarjen, in ga spodbujati, da svoje darove razvija. Kopičenje nepotrebnih podatkov, iskanje lukenj v znanju, pretirana popustljivost do napak dijakov in pasivizacija njegove osebnosti so reči, ki ne sodijo v šolo.«

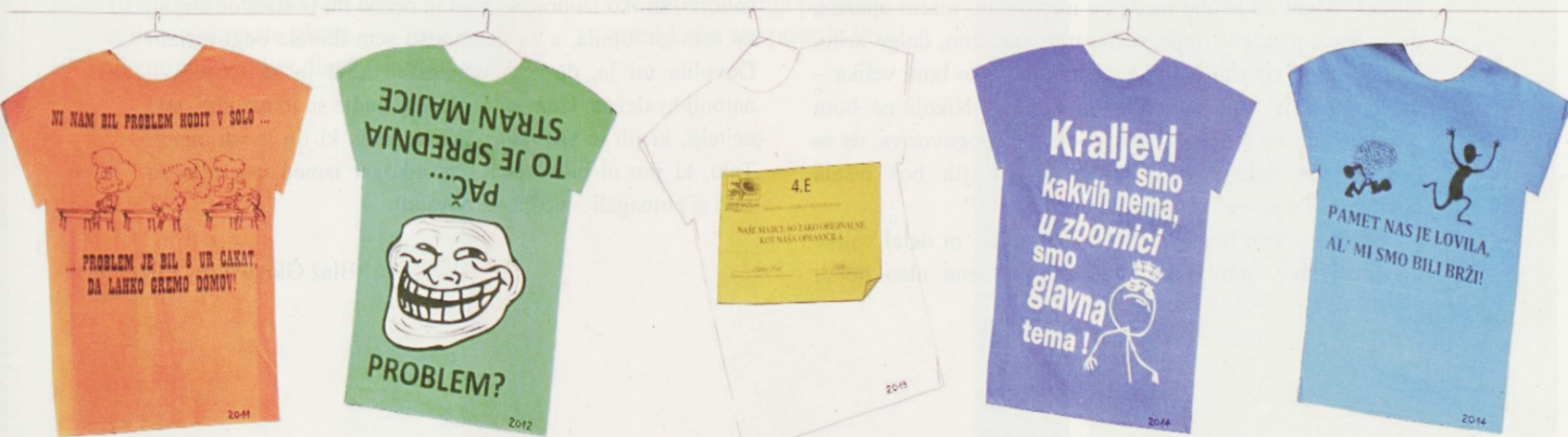

Maturantski ples je proslavljanje uspešno zaključene gimnazije ter poslavljanje od sošolcev in sošolk, hkrati pa prestop v odraslost, pravi Miran Zupanič. Njihove priprave na ta dogodek so potekale v Narodnem domu, kjer so imeli plesne vaje, punce pa so se posvečale oblekam, čevljem, frizuri in tako naprej. A žal je njihov maturantski ples odpadel zaradi Titove smrti, 4. maja 1980. Na vprašanje, kako so to doživljali, je odgovoril, da je bila to velika družbena prelomnica in da so v njeni senci ostale tudi pomembnejše stvari kot njihov maturantski ples.

»Sicer smo se takrat intenzivno pripravljali na maturo, fante pa je jeseni čakala še ena velika življenjska preizkušnja, saj smo bili prva generacija, ki po koncu srednje šole ni nadaljevala študija, ampak je šla odslužiti vojaško obveznost v Jugoslovansko ljudsko armado.«

Zaključil je z mislijo, da so gimnazijska leta zelo lepa in da se mu zdi vprašanje, kako jih lažje preživeti, napačno. »Mladi ste, učite se in uživajte.«

Anja Horvat

INTERVJU Z ZVEZDANO MLAKAR

Zvezdana Mlakar je gledališka in filmska igralka, rojena na Ptuj. Je zelo prijetna, sproščena in karizmatična.

Ko sem jo vprašal, ali bi mi bila pripravljena odgovoriti na nekaj vprašanj, je bila takoj za, čeprav mi je kasneje povedala, da je mogoče celo prehitro privolila. Bila je zelo zasedena – a je bilo vredno čakati.

Gospa Mlakarjeva, kdaj ste bili gimnazijka?

Z leti imam težave. Življenja se vedno spominjam po dogodkih, razmejujem ga po poteh iz srca. Maturirala sem leta 1977 in bila v istem letu tudi sprejeta na AGRFT.

Se spominjate česa slabega iz gimnazijskih klopi?

Iz preteklosti se ne spominjam ničesar slabega, se mi zdi, da smo ljudje tako narejeni. Kaj pa bi bilo lahko slabega v gimnazijskih letih? Da sem kdaj pa kdaj dobila cvek in se potem morala več učiti? Da se nisem razumela s kakšnim učiteljem? Haha, iz moje perspektive so to malenkosti, izkušnje, ki so me naredile takšno, kakršna sem danes.

Kaj pa kakšna zanimiva anekdota iz ptujske gimnazije?

Znašla sem se v letniku, polnem izjemnih mladenk in mladeničev; še danes imata dve sošolki status mojih najboljših prijateljic, ker takih nisem imela nikoli več!

Dobili smo razredničarko, profesorico zgodovine, go. Ljubico Šuligoj, ki je bila strah in trepet šole. Vranje črnih las in oči, jeklena v nastopu, izjemno sistematična in natančna. Z vsakim letom nam je bolj odpirala srce, dokler nismo nekega dne zagledali v njej neizmerne ljubezni. Pri njej je bilo nemogoče, da ne bi znal, da se ne bi učil. Imela je vse, kar danes naša družba in šolski sistem obupno iščeta. Avtoriteto, ljubezen, doslednost, razumevanje in spoštovanje! Ko pa smo takrat sedeli v klopih, smo se tresli od strahu. Takrat so spraševali nenapovedano ...

Takih učiteljev in učiteljic je bilo kar nekaj. Veliko me je naučila in mi še več dala profesorica slovenščine, ga. Hlupič – njej sem pisala spise in njej sem tudi prvič v eni taki, tako se mi je takrat zdelo, umetniški formi odpirala srce. Morda sem imela srečo, morda so bili taki časi. Jaz imam čas gimnazije v svojem srcu zapisan v najlepšem spominu.

Sem ena iz morja tistih, ki jim matematika, fizika in kemija ne gredo najbolje. Pa sem spet imela srečo. Že v prvem letniku sva se s profesorjem matematike vse dogovorila! Profesor Tonejc me je poklical pred tablo in tam sem stala kot na smrt obsojena. Očitno je videl mojo stisko, zato me je vprašal, ali vem, kaj je moda. Skozi glavo so mi letele misli: "Moda, hm, moda, kje sem pa to preslišala, no, integrirali tega nimajo ... moda?!" Smejal se mi je, me spodbujal k odgovoru: "No, kako si oblečena danes, no, moda?" Meni od strahu možgani niso delali, nisem opazila, da se heca, da gleda moje, takrat ultramoderno, dolgo krilo. Takrat me je vprašal tudi, kaj bi bila rada, ko bom velika – in sem kot iz topa ustrelila, da igralka! Nikoli ne bom pozabila, kaj mi je rekel: "Prav, potem se dogovoriva, da se boš za vse naloge tako pripravila, da jih boš pisala pozitivno. To je vse, kar pričakujem od tebe!"

Še danes sem mu hvaležna, da iz mene ni delal velike matematičarke, prav tako tudi, da iz mene niso hoteli

potegniti genialne fizičarke, kemičarke ... Na maturi sem zaradi tega velikega zaupanja spoznala, da se, če hočem, lahko naučim vsega. Tudi matematiko, tudi fiziko! Da je vse skupaj stvar odločitve in fokusa!

Vas je takrat kaj posebej zaznamovalo?

V prvem letniku sem se prijavila v dramski krožek. Ne vem, kaj sem mečkala tam na tistem uvodnem sestanku, kako sem se predstavila ... sprejeta nisem bila! Bilo mi je za umret! Tisto leto sem delala vse mogoče, bila pri tabornikih, v literarnem krožku, likovnem ... noči pa sem prejkala.

Naslednje leto je prišla na gimnazijo Branka Bezeljak, ustanovila svojo gledališko skupino in začelo se je moje ustvarjalno obdobje, ki traja še danes. Pripeljala je še režiserja Marjana Kovača; bil nam je en tak oče. Nosil nam je knjige, prebirali smo Dostojevskega, Hesseja, Sartra ... bila sem polna idealov, pesmi, načrtov in želja.

Vmes so se mi dogajale ljubezni, pa tista neskončna druženja z Majdo in Bojano, delile smo strahove, se učile skupaj, načrtovale in filozofirale. Včasih so se mi sošolci smejali, ker sem tako rada brala pesmi pri urah slovenščine, ali, ko pri telovadbi nisem mogla splezati po vrvi!

Vam je bila torej naša gimnazija dobra odskočna deska?

Bila je odlična odskočna deska v mojem življenju. Dala mi je vse, kar sem potrebovala takrat in tudi v prihodnosti: solidno, široko izobrazbo, tiho in nežno mi je stala ob strani, ko sem ga lomila, a za neumnosti sem morala odgovarjati! Dovolila mi je, da sem umetniško klila in za to sem ji najbolj hvaležna. Gimnazija? Haha, ljudje so jo naredili, taki učitelji, ki jih je vse manj, taki sošolci, ki jih je vse manj! Taki, ki jim ni bilo vseeno za nikogar izmed nas, taki, ki smo si pomagali – vedno in povsod!

Blaž Glogovčan, 1. a

Črt Foltin

SPREHOD PO AVENIJI PADLIH

Vzravnano slepec v noč koraka,
črna senca mu stoji ob strani;
pod kapuco mož je spaka,
z bledim očesom pomežikne
vrani.

Molče se spak v gozd poda,
tja, kjer žalujejo drevesa,
v goščavi pa, kot odmev,
v sanjah prede speči lev.

Ob cesti se vrstijo hiše,
prazne hiše brez luči,
na črne stene mož nariše
bleščeč, krvav odtis dlani.

SOKRAT, PLATON IN OBUP

Vrh samotne, sive gore,
kjer v temi prežijo môre,
tiho z žoltimi očmi
črna koča v mrak strmi.

V črni koči črna soba,
v kotu sobe joče spak,
ob razbitem oknu miza,
za mizo sede bled mrtvak.

Tam za kočo je goščava,
tu življenje mirno spi,
iz drevesa zraste glava,
prazno zre v odtis dlani.

KRIŽ

Svoboden v gozdu biva Kelt,
pod prastarim hrastom si postavi
kočo,
v bran trpljenju davnih let,
ko Rim je drl čez bistro Sočo.

Globoko, iz srca sveta,
zre leglo bisernih oči
kot senca gozdnega boga,
hrast v vetru valovi.

Pozabljen zdaj je gozdni bog,
pozabljen meč, sekira, rog,
v zelenju sanja paradiž,
pred kočo siv poseda križ.

KLIFI

Vse se zdelo je lepo,
čudno mirno in krasno,
svoboda, večna kot nebo,
sonce vzide za goro.

Ali so bile zgolj sanje
te zablude in laži?
Satan zviška gleda nanje,
žolti luni se reži.

Tam v temnini, v srcu mraka,
zvit pod mizo, ves krvav,
blaznež tiho v mori stoka,
šteje sence mrtvih krav.

Kdo si vprašati ga upa,
slepca, ki v temi ždi?
Odrešite ga obupa,
da v noči le odpre oči.

Čudno čudno je bilo,
čas zdaj grize ga v uho,
številke, besede in ljudje,
čez križišče kosec gre.

Tiho v večnost šepeta
razbita ura, suh mrlič,
strah se s tal počasi dviga
kot bledikav, votel ptič.

Onkraj gozda, za sivino,
stoje klifi, blišč morjá,
na robu klifa zre v gladino
črna senca blazneža.

UTRIP BOLEZNI

Blodne misli in laži,
skoz žile dere žgoča kri;
glava je težka, obraz žareč,
soba kot peklenska peč.

Zvit na postelji iz zlata
blaznež v blodnjah šepeta,
pod posteljo pa v mraku skriti
kot eden v sence zro mrlič.

Odprto okno gleda v svet
kot vrata v čudno svetlo klet,
a onkraj luči, kjer dan se konča,
se soncu Lucifer smehlja.

Maja Bedrač iz 1. š: »MOJ CILJ SO OLIMPIJSKE IGRE.«

Doslej je osvojila več kot 50 naslovov državne ali pokalne prvakinja, ducat srebrnih in bronastih medalj; na treh mednarodnih igrah šolarjev (v Koreji, Kanadi in Avstraliji) je trikrat zapored osvojila zlato medaljo v skoku v daljino, kar ni uspelo še nobeni atletinji doslej, ter eno srebrno in eno bronasto medaljo v teku na 100 metrov; bila je druga na državnem prvenstvu za članice in člane, ima pa že kvalifikacije za Olimpijski festival evropske mladine, ki bo letos v Gruziji, ter Svetovno prvenstvo za mlajše mladinke in mladince v atletiki v Kolumbiji ... **S preskočenimi 6.27 m je trenutno na tretjem mestu svetovne lestvice za mlajše mladinke v skoku v daljino.**

Odkar pomnim, so me navdihovali stadioni, tekači, ki so tekli, skakalci, ki so skakali, premagovali ovire, osvajali medalje ... In ob podeljevanju medalj so jim zaigrali himno! To je bilo zame od nekdaj čarobno. Že kot 4-letna punčka nisem želela zamuditi nobenega televizijskega prenosa atletskega tekmovanja, sploh če je nastopala naša Jolanda Čeplak. Pravzaprav ne vem, zakaj me je vse to tako očaralo; enostavno – bilo je v meni.

Pri petih letih so me vpisali h gimnastiki. Ta mi je bila na začetku všeč, kasneje pa ne preveč, ker moraš biti pri vajah preveč natančen. Imela pa sem srečo. Sošolčev oče me je nekega dne v prvem razredu odpeljal na trening atletike. To je bil zame raj! Od tistega dne sva z atletiko najboljši prijateljici.

Stara sem sicer šele 15 let, gimnazijka iz športnega oddelka, vesela, malo sramežljiva, rahlo trmasta, včasih odrezava in večkrat muhasta, rada poslušam glasbo – torej nič posebnega. Treninge in šolo jemljem zelo resno. Šolo zato, ker vem, da brez izobrazbe ne bom veliko dosegla, posebej še, če me doletijo kakšne poškodbe. Treninge pa zato, ker vem, da nič ne nastane čez noč. Treniram petkrat na teden po dve uri, ob šoli in vodenih treningih pa še kolesarim, skejtam, igram nogomet, odbojko, hokej, badminton ... Treningi zame ne predstavljajo nobenega odrekanja – če nekaj rad delaš, te to osrečuje.

Že v osnovni šoli sem si postavljala cilje in sem se potem trudila, da bi jih dosegla. Postala sem članica slovenske pionirske reprezentance, zdaj sem članica mladinske reprezentance in sem za Slovenijo osvojila že pet medalj.

Moji načrti za letos? Olimpijski festival evropske mladine (OFEM), ki bo konec julija v Gruziji ter

uvrstitev na Svetovno prvenstvo za mlajše mladince, ki bo sredi julija v Cali (Kolumbija). Za obe tekmovanji sem normo v svoji paradni disciplini – skoku v daljavo – že dosegla in celo preseгла. Če sem iskrena: moj cilj ni samo uvrstitev na obe tekmovanji. V Gruziji bi se rada uvrstila med prve tri, na svetovnem prvenstvu pa med prvih osem. Poleti pa bi rada popravila še svoje osebne rekorde tudi v skoku v višino, teku na 100 in 200 metrov, v teku na 100 metrov z ovirami ter v mnogoboju. Ob podpori družine, prijateljev, sošolcev in profesorjev, predvsem pa mojega trenerja Aleša Bezjaka, vsega tega ne bo tako težko doseči.

Kaj pa vzorniki? Navdušujejo me različni ljudje. Npr. Ivana Španović, ko ponosna sprejema medalje in se ob poslušanju svoje himne razneži do solz, pa tekmovalke, ki rodijo in se vrnejo na svetovni vrh; občudujem pa še starejše tekmovalce, ki se enakovredno kosajo z deset ali več let mlajšimi tekmovalci.

Časa, da se uvrstim na olimpijske igre, ki so moje sanje, imam še veliko; volje in trme, ki sta potrebni za to, pa mi tudi ne manjka.

Maja Bedrač

ZAPRTA MED TUJIMI

Zaprta med tujimi, mračnimi rokami.

Tvoj prostor je med tistimi,
ki se dolgo niso naučili dihati
s pljuči.

Izdelali so si zrcalne lestvice.

In maske iz papirja.

Ironično sem kadila.

Pljuvala sem na zrak.

Rezala sem kondenzirano na zračnih mehurčkih.

Življenje se začne, ko izplavaš iz omejenega jezera.

Odprem okno.

Golobi so požrli zadnji
nasmeh prejšnjega večera,
povsod je samo perje.

In na tleh tli čik

tistih pozabljenih

dni

žalosti.

Strašna sreča, ko prileti
na tla

ogorek prejšnjih pizdarij.

Še minuto nazaj sem se
smejala raci na sosednjem oknu,
ki ni razumela
spremembe perspektiv.

Lara Ružič Povirk

SAMA

Kaj so pravkar uzrle moje oči?

Postaven mladenič koraka po cesti.

Bistri se pogled:

samo neko dekle je šlo na sprehod.

So krive oči, mrak, oddaljenost?

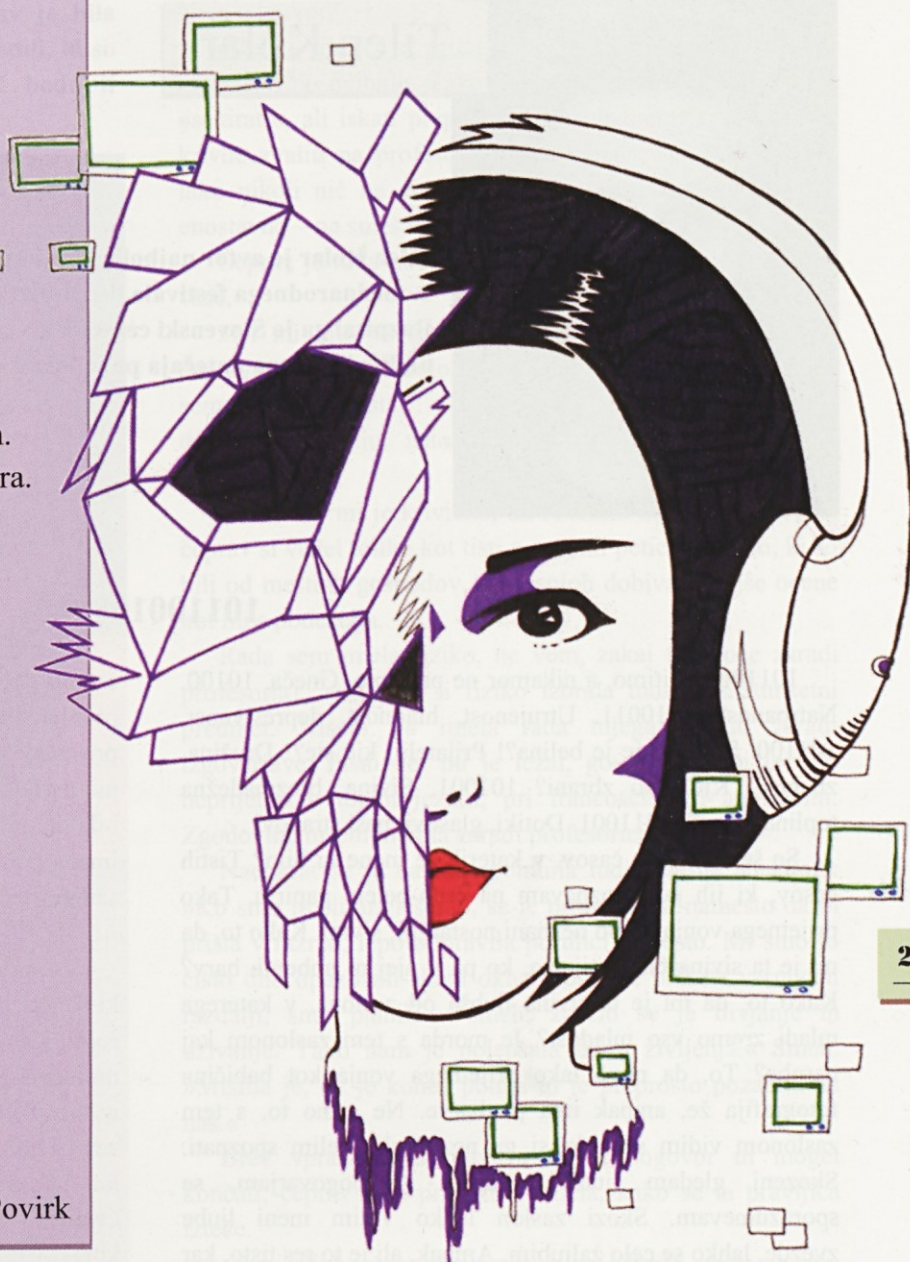
OSAMLJENOST.

Tjaša Žgavc

ŠTEVILKE

Številke, črne in velike,
krasijo stene otroških dni;
tu visijo blede, prazne slike,
onkraj zidu leže kosti.

Črt Foltin

SREČA

Družina je sreča.

Otroški nasmeh je sreča.

Prijatelji so sreča.

Vsak podarjen dan je sreča.

Mir, upanje in ljubezen so sreča.

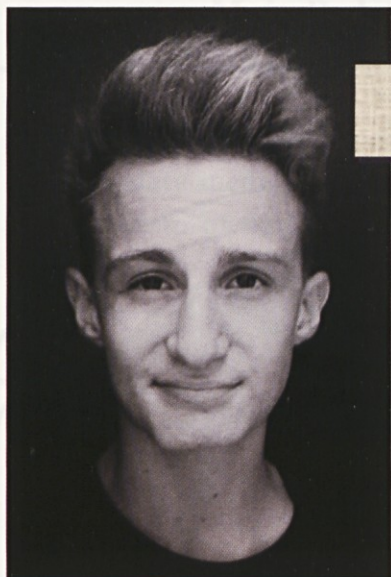
Zdravje je sreča.

Čas je sreča.

Življenje je sreča.

Ali še vedno nisi srečen?

Vida Julija Janžekovič

Tilen Kolar

Tilen Kolar je avtor najboljšega prispevka na literarnem natečaju v okviru 2. mednarodnega festivala literature za mir z naslovom Obrazi miru. Razpisal ga je Slovenski center PEN ob 47. mednarodnem srečanju pisateljev na Bledu. Tema natečaja pa je bila *Jaz na svetovnem spletu*.

101100100110

1011001. Hitimo, a nikamor ne pridemo. Gneča. 10100. Natrpanost. 1010011. Utrujenost, hladnost, depresivnost. 101100. Sivina, kje je belina?! Prijatelji, kje ste?! Družina, znanci?! Kje smo zbrani? 101001. Sivina, brezmadežna toplina, kje si? 1011001. Dotiki, glasovi, naši strahovi ...

Se še spomnite časov, v katerih še mene ni bilo? Tistih časov, ki jih jaz spoznavam na črno-belem papirju. Tako prijetnega vonja je, po neznani nostalgiji, sivini. Kako to, da mi je ta sivina tako prijetna, ko pa v njej ni nobenih barv? Kako to, da mi je ta sivina ljubša od zaslona, v katerega mladi zremo vso mladost? Je morda s tem zaslonom kaj narobe? To, da nima tako prijetnega vonja kot babičina fotografija že, ampak ima pa barve. Ne samo to, s tem zaslonom vidim svet, ki si ga neznansko želim spoznati. Skozenj gledam ljudi, z njimi se pogovarjam, se sporazumevam. Skozi zaslon lahko vidim meni ljube zvezde, lahko se celo zaljubim. Ampak, ali je to res tisto, kar si želim? Vonj elektronike me namreč ne privlači, name deluje tako ...

Na socialnih omrežjih imam več kot 500 prijateljev, a sem osamljen. Z mnogimi se pogovarjam vsak večer, ampak njihovih glasov še nisem slišal. Na spletu odkrivam Provanso, a ne vonjam prečudovitih polj sivke. Ob večerih poslušam glasbo, ampak nikjer ne čutim tiste energije, tiste glasbe, ki ti vstopi v telo, udarja po stenah žil in bije s srcem. Ljubljeni osebi povem, kako jo imam rad, a se je ne dotaknem. Saj to je vendar tako, kakor če bi dihal, a ne bi vonjal, gledal, a ne bi ničesar videl, poslušal, a ničesar slišal, tipal, a ničesar čutil. Sem morda robot? Sivine ne vidim, a se bojim, da bo marsikje kmalu privrela na plano.

Pozdravljeni v letu 2015. Če ste še do sedaj menili, da je svetovni splet eden izmed največjih človekovih dosežkov, se niste dosti zmotili. Največja knjižnica, neomejena baza podatkov, socialna omrežja, zaradi katerih nisi nikoli osamljen, službene konference med krajema, ki ju ločuje ocean, vse to so tiste prvine, ki naj bi bile posamezniku v današnji družbi zelo v pomoč. In strinjam se

s tem, da je splet eden izmed največjih dosežkov. Ampak problem nastane, ko človeška zadirčnost brez premisleka prevzame nove tehnologije kot način življenja. S spletom ni nič narobe. Z nami je, saj naša duhovna raven enostavno ni bila in ni pripravljena na nove tehnologije, tako radi jo imamo, da je več ne občudujemo, ampak jo imamo za samoumeven nadomestek naših možganov, očesnih stikov ...

Vse premalo se zavedamo, da smo na socialnih omrežjih, ki so vse prej kot socialna, na spletnih straneh in podobnih rečeh le 101101. Smo kot kapljica v morju, ki jo multinacionalke s pridom izkoriščajo, iz te drobne kapljice izžamejo še dušo, ki se je skrivala globoko v njej. Se vam ne zdi čudno, da tistim, ki imajo radi cvetlice, spletne strani, kot je na primer *Facebook*, nenehno pošiljajo oglase za cvetlice? Vas nič ne moti, da so ti velikani zmeraj pet korakov pred vami? Da poznajo marsikatero vašo intimnost? Torej, morebiti tem podjetjem zaupamo bolj kot nekomu, ki nam je blizu?

A vam morda spomin seže do tistih časov, ko ste odšli na pot brez pametnega telefona, z zemljevidom, ki je dišal po dogodivščinah v rokah, ter ob vprašanju, kje se nahaja hotel, odgovorili dekletu? Jaz žal ne. Ko vstopim na vlak, zagledam obraze, ki so obrnjeni navzdol. Vsi nekam strmijo, tem stvarim posvečajo neizmerno mero pozornosti, ki bi jo raje posvetili Zemljanu, ki sedi zraven. Dejansko posvečamo pozornost predmetom. Ampak ta zaslon nas ne bo napolnil z dogodivščinami, ne bo nam našel prave ljubezni, ne bo nam ustvaril družine ali namesto nas vonjal vonja po pomladi, polni cvetja.

Zatorej vse, kar moramo postoriti, da bo na tem svetu več brezmadežne toplote, sreče ali sonca, je to, da pogledamo navzgor. Morda pa bomo s pomočjo prej omenjenega zemljevida dobili dekletu. In ne pozabite, nekoč, ko smo pridobili elektriko, smo s svetilkami nebu ukradli zvezde. Ne pustite, da nam danes 10110 ukrade mladost.

OD GIMNAZIJCEV ZA GIMNAZIJCICE

Predstavljam pogovor s svojo babico. Čeprav je bila sprva to le domača naloga z naročilom in navodili, ki so prišla zraven, sem prejela ogromno. Nekoč bodo ti zapiski zame vredni več kot zlato.

V nahrbtnik sem stlačila svoj prenosnik, dodala fotoaparata in v sprednji žep še telefon (ki sem ga uporabila za snemanje zvoka, da mi katera babičina misel ne bi ušla) ter odkolesarila k babici. Pogovor je potekal sproščeno. Zgodilo se je vse, kar sem pričakovala, in izvedela več, kot sem pričakovala. Hotela sem iskrene in preproste odgovore, ob katerih si vsakdo lahko naslika sliko po želji, z lastnimi barvami smeha, radovednosti in navdušenja. Babici sem vsekakor obudila spomine, postavila pa sem si še cilj, da jih predstavim in naslikam tudi vam.

Moja babica, ki jo kličem mama, je ptujsko gimnazijo obiskovala med letoma 1968 in 1972 (babičin dodatek: »Brez ponavljanja.«), ko se je ta imenovala še Gimnazija Dušana Kvedra in se je nahajala na Prešernovi ulici.

»V gimnazijo sem rada hodila,« razlaga babica; z možgani, ki jih je dala v peto prestavo, da bi se spomnila kakšne dobre zgodbe »za vnukico« in vas, dragi gimnazijci. Ker dobra zgodba preprosto ni hotela na dan, sem jo raje zasula z resnimi in že skoraj preresnimi vprašanji, npr. kakšen je njen recept za preživetje gimnazijcev.

Njen odgovor?

»Delati sproti, se prilagajati, ne komplicirati in voziti tako lepo po ovinkih. Tako gre najlepše 'skoz', ne smeš se »sekirati«, ali iskati preprirov; biti najpametnejši ali pa vse krivde zvaliti na profesorja, nima smisla, ker mu tako ali tako nikoli nič ne dokažeš, ker je on vedno močnejši ... enostavno – ne smeš si zagreniti življenja.«

Čeprav je rada hodila v gimnazijo, ji gotovo kaj ni bilo všeč.

»Ni mi bilo všeč, da so me vključili v pevski zbor, čeprav mi petje ni ležalo. Spomnim se nastopa v Celju, kjer sem le odpirala usta ...« Planili sva v smeh in še nekaj časa debatirali o petju, nato pa sva se vrnila h glavni temi pogovora.

»Zdelo se mi je krivično, da si lahko dobil nižjo oceno, čeprav si vedel toliko kot tisti s samimi peticami. Tisti, ki so bili od mestnih gospodov, so nasploh dobivali boljše ocene kot mi s podeželja.

Rada sem imela fiziko, ne vem, zakaj (mogoče zaradi profesorja), zato sem si fiziko izbrala tudi za maturitetni predmet. Nisem pa imela rada tujega jezika, zaradi izgovarjave. Pisni del mi je ležal, govoriti pa mi je bilo neprijetno v tujem jeziku, pri francoščini in angleščini. Zgodovine nisem marala zaradi profesorice.«

Naenkrat se je babica spomnila tudi smešne anekdote: »Ko smo imeli angleščino, se je profesorica, namesto da bi prišla v razred, lepo odpravila po ulici v mesto. Mi smo jo čisto tiho opazovali skozi okno, ko pa je bila na varnostni razdalji, smo planili v smeh; začelo se je divjanje in uživanje. Tako nam je polepšala urico življenja.« Smeh. »Mislila je, da je konec pouka in je preprosto pozabila na nas.«

Brez vprašanja o ljubezni se ta pogovor ni mogel končati, čeprav sem približno vedela, kako se ta pravljica izteče.

»Svoje ljubezni v gimnaziji nisem odkrila, našla pa sem jo na poti iz gimnazije,« je dejala z nežnostjo na obrazu.

Iz mene je zletelo kot strela z jasnega: »Si kdaj 'špricala' pouk?«

»Nikoli. Mogoče mi je mama dvakrat letno napisala opravičilo, če nisem bila pripravljena. Napisala je, da sem imela vročino ali glavobol. Vsako leto sem imela en dan ali dva bonusa.«

S tem pisanjem delim svojo babico z vsemi vami.

Mislim, da se preveč podcenjuje, v svojem življenju je namreč premagala veliko večje ovire, kot je gimnazija, in jo zato občudujem. Včasih, ko mi kaj ne gre ravno po načrtih, mi od kdo ve kod pove takšno modrost, da samo stojim in gledam. Nekaj sem jih zbrala tudi za vas, ki ste bili tako vztrajni in ste prebrali intervju do konca:

- vedno bodi zadovoljna z lastnim delom; kar je dobro zate, ni vedno všeč drugim,

- katerokoli odločitev boš izbrala, naj bo zate pravilna,

- za vsak problem obstaja rešitev, samo poiskati jo je treba.

Lucija Vaupotič

Lina Malovič

**LETOŠNJA ZMAGOVALKA
MLADE VILENICE**
SRNA ALI VELIKI POK

Pok. Zvok prereže možgane gladko in boleče kot ostra britev skozi mehko glino in se ustavi nekje sredi hrbtenice in se prereže skozi trebuh.

Pok. Miren večer, mrak se nevidno useda nekam nad tlemi v zrak, a ga ne oteži. Hodim s teto po skoraj neskončni poti sredi polja, zvok koles otroškega vozička in vohljanja pasjega nosu po visoki travi.

Pok. Gledam skozi šipo v avtomobilu, kako hitro gre mimo trava, kako kratka se zdaj zdi pot nazaj. Spomnim se teka, stiska me v pljučih, srcu, glavi. Teci, si rečem. Za srno gre, zebe jo, boli. Tečem.

Pok. Miren večer zamaje pasji lajež. Kaj je? Rjavi kup neznanega se premakne. Srna je. Naj vstane, zbeži. Ne more. Je ranjena? Pobožam jo po vratu ... Nisem še videla srne od blizu (lepa je). Boli jo. Teci domov, teta pazi nanjo, pojdi po pomoč, reši srno (BOLEČINE?!).

Pok. Uspelo mi je. Z vsiljivo bolečino, ki je napolnila prsni koš že do vrha, stopam po hiši, v dnevno sobo. Potlačim občutek zmagoslavja. Srna. Bolečina. Rešitev. Hitro. Spravimo se v avto, stric že telefonira. Mirna sem, kmalu bo rešena.

Pok. Tu smo. V modrem avtu se pripelje še gospod, ki ga ne poznam. On jo bo rešil. Gremo v avto, domov, hitro! Zakaj? Želim si videti rešitev, zaslužim si. Ji bo dal zdravilo? Jo odpeljal k zdravniku? Gremo. Skozi okno zadaj gledam, kako se oddaljujemo, še vedno razločim temno figuro, ki se ji približa in ji na glavo nekaj prisloni. Palica? Zamegli se.

Pok. Zvok prereže možgane kot ostra lesena sulica in se do srca ne ustavi in na poti tja za sabo pušča sled majhnih trsk, ki se mi zarezujejo v glavo, grlo, kosti in tam ostanejo za vedno – ene kot dvom v dobro, druge kot spomin na velike rjave oči, ki sem jih nenamerno rešila s krutega sveta, v katerem se je v delčku sekunde upanje razblinilo v težki mrak. Pok.

**TRAVNIK V
GLAVI**

Kost iz kamna – težko breme,

koža ohlapna in pretesna,

biti srečen ali vitez teme,

duša si ne najde mesta.

Sanje o begu, beg v sanje,

morda nekoč pride ta Dan,

ko misli se utopijo v spanje

in bo kamen v zemljo prikovan.

POKOP ATLANTIDE

Prešibki zidovi okrog pristanišča,
strupeni valovi že butajo vanje,
se senve ne vidi, ni več pristanišča,
za glavo, za srečo, za umirjene sanje.

Zeus zmaguje, že ruši zidake,
kot majhne drobtine izginjajo v prah.
In zvijajo v plesu hudobne se spake
in kuhajo misli, postrežejo strah.

Na dno potopi se svetla Atlantida,
zagrne ko svinec pretežka jo noč.

In žal ti postane nenadnega uvida,
ki polni kotanjo kot potok deroč.

Zagledam v odsevu se temne poplave,
potegne me vase brez vsake sledi,
in plavam v globino, ne, plavam v višave,
in v tistem trenutku me srh spreleti.

Začutim se v zemlji, da, čutim, gorim, prav kmalu se v
morju črnine utopim.

ČRNA ŽENSKA S ČRNO BRADO

(Labodi pozimi odletijo na jug, črni rački pa ostanejo)

Črna ženska s črno brado, ločena od vseh ljudi. Brada raste in raste, se kodra, vrtinči, jo ovija. Počasi – vztrajno. Vse težje je, vse težje spi, vse težje vsakdanji.

»Kam pošljemo pošiljko strupa za podgane? Naslov prosim.«
Črna ženska razmisli, pogleda, hlastne za zrakom in izdavi: »Črna brada.«
Dom je tam, kjer je srce in v srce se že vraščajo črne kocine, zatoorej naj bo, naj bo to dom.

Pospravlja hišo, ureja police, s tresočimi rokami briše prah z mamine žare, zaplete se v brado, žara se razbije in srebrni pepel se posiplje med črne dlake. Pa naj bo to spomin na umrlo mamo.

Brada vztraja in raste naprej, vleče se za črno žensko vedno dlje in pobira nesnago s tal, črepinje, listje, smeti, namreč vse, česar se dotakne.

Črna ženska s črno brado rodi dva otroka, oba brez srca, torej mrtva. Žaluje in joče, slane solze polzijo in se vpijajo v brado... naj ju pokoplje? Najde rožno jaso v gozdu, koplje grob, koplje in koplje, skopati mora za dva nesrečnika. Položi ju v zemljo, a črna brada spet poplavi in zajame otročiča z zemljo vred. Zdaj hodi črna ženska po svetu z dolgo črno brado za sabo, v njej z ostalo svinjarijo zamotani dve mili trupli, potolčeni, umazani in odrgnjeni od nesnage in ostalih spominov, drži ju brada in ženski pojenjajo moči.

»Glej!« kaže s prstom za njo fantič na ulici in mama ga z gnusom v očeh potegne v stran. »Pošast!« Res, brada se ovija črni ženski okrog vratu, kot smrtonosna kača jo davi, komaj še diha, zdaj je črna brada s črno žensko.

Čas je. Pripeljal je mimo beli voz, na njem velike črke »ZIMA«. Z njega stopijo blede moške brez obrazov, ostrižejo črno brado s črne ženske, jo zvlečejo v voz in ji nadenejo tesen jopič.

»Kam?!« odmeva po ulicah in od vsepovsod oči strmijo in tenka usta šepetajo: »Črna ženska v belem jopiču gre v lepše kraje, je ptica selivka ...«.

Prava lepota je
tako posebna,
tako nova, da je
človek ne spozna
kot lepoto.

(Marcel Proust)

POEZIJA JE KOT RADIJ; DA JE DOBITE GRAM, TRAJA LETO DNI.

(Vladimir Maiakovski)

LARA RUŽIČ POVIRK

Leta 2011 je prejela prvo nagrado na literarnem natečaju Mlada Vilenica s pesmijo Kako naj zaspim brez tebe, s katero je potem Slovenijo zastopala v Limericu na Irskem; v letih 2012 in 2013 je bila izbrana med pet najboljših pesnikov natečaja Župančičeva frulica; leta 2013 se je uvrstila v ožji izbor mednarodnega natečaja mladih pesnikov Castello di Duino, leta 2014 pa ponovno prejela prvo nagrado na natečaju Mlada Vilenica za pesem Kdo si, tujka.

Njena vzornica je ameriška pesnica Anne Sexton. Umetniško izobraževanje bi rada nadaljevala v Veliki Britaniji ali na Irskem, smer 'Spoken Word Poetry', saj se želi naučiti recitiranja ob spremljavi glasbe, gibov ter raznih drugih umetniških elementov. Letos so jo izbrali za Mladi up – torej bo lahko svoje sanje tudi uresničila.

KAKO NAJ ZASPIM BREZ TEBE?

Kako naj zaspim brez tebe?

Hoditi v tvojih čevljih v sanjah in se zbirati na koncu pomola.

Takrat biti ... Preblizu zvezd.

Vosek v najinih krilih.

Nedaleč nazaj sva poletela skozi okno, rešena njenih okovov.

Pa sem takrat raje visela na drevesu in iskala lepše sanje.

Si predstavljate, kako lep je svet, obrnjen na glavo?

Kako naj berem?

V težkih nočeh si knjige bral le ti.

Sapa tvoja mimo mojih ušes kot pomladni veter in smeh v tvojih očeh.

Da, takrat je bil v njih še smeh.

Si ga izgubil? Tam nekje na svojih samotnih poteh?

Takrat, ko si ga nekomu dal. Za vedno.

Sam pa si nesebično obstal, ti patetično bitje.

Zdaj ne vem več, kaj si je misliti o tebi.

Neka sladkost je na tvojih licih, teža, skromnost, trdnost, ranljivost, šibkost, žalost.

In vedno sem se najbolj bala ... da boš umrl na mojih rokah in jaz

ne bom niti vztrepetala.

In tako, oče, hodila sem v tvojih čevljih in bili so mi preveliki, spotikala sem se ob travne bilke in ležala med stvori in blatnimi dežniki.

A sem se pobrala ... Zato ... Ker bili so tvoji.

Z luknjami, polni vode, teže, gnilobe ... A bili so tvoji.

Bili so najini ...

In zdaj jih s ponosom lahko nosim sama.

ŽGOČE SONCE

Žgoče sonce

je poražen humor.

Ko sem ljubila,

sem ljubila

zemljo,

nad zemljo

sem

padala.

Sonce je poražen,

ciničen

napor,

ki oslepi

žive.

Zame ostaja

šibka

sled

meglic,

nad zemljo

sem

vztrajen

ptič.

KDO SI, TUJKA

Kdo si, tujka?

*Vračaš se med obličji nemih zgodb,
vsa odrevenela in togotna.*

Svoj blišč brišeš v vlažne strehe vetrov.

Odhajaš, zaljubljaš se, zapiraš vrata in okna, ker nikomur nočeš nakloniti svoje odsotnosti.

Kako naj se tvoja samota opira na srce in kljubuje dnevom?

Kdo sploh si? Odtujenost spomina od bežnega dotika ... nemirna igra.

Tvoja vrata so zapahnjena, pa si vseeno sveža kot odpirajoča se naslada.

*Tvoje pijane veje se pozibavajo na robu zavedanja vsakokrat,
ko ima roka namen oditi ...*

In jaz te še nikoli nisem tako ljubila.

Tvoj dom nima imena in ti nimaš nikogar.

Od vetrov zagorela ... Od smeha in žalosti si zbledela.

Bleščeča iskra navdiha ...

Tvoje visoko nebo izbriše dolgočasje.

Strašno čudna si, tujka brez doma.

A zagotovo kaplja tvoje golote izpije luno.

NE DA BI BIL ZARES TUKAJ

Ne da bi bil zares tukaj. Koža se ohlaja. Samo tu si in gledaš. Tvoje roke so zapoznali zvoki. Postal si morska pena na mojih bokih. Ne obstajam. Tukaj, ne, zares tukaj. Pride noč in jesen in veter in neurja in počeno nebo in tisoč razbitih kozarcev in dnevi ... ne zares tukaj, odhajam z njimi. Morska pena me več ne vznemirja, vroč pesek je že dolgo pozabljena toplota. Ne ljubi se mi več rešiti se.

Ne da bi bil zares tukaj. Moja usta so zgolj še sapa. Ujet med dotike mrzlega zraka, okamnel nad pečino nemirnega srčnega prekata. Ko leživa tu, ko zasadam sekuro v tvojo posteljo, ko se smejim v luči na stropu, ko se zvijem k steni, ko ti vedno kažem hrbet, ko leživa tu in me objemajo tvoje težke roke, ki ne znajo raniti, z vseh strani tvojega telesa bežijo obrazi -zaspim mokra, otopela in zavržena, takšno si me spoznal. Moje telo je pločevina, čutnice imam le še na nogah. Odhajam, dragi, odhajam med jutri in sredi noči in se vračam pozno, zgodaj, nikoli, ne zatečem se v prostor med tvojimi rokami, ne čutim ničesar, ko poljubiš rane na moji rami, ne pišem ti in se redko spomnim nate, ker me strašansko srbijo podplati.

Nehaj razumeti, nehaj ljubiti, odreži jih. Nočem več bežati.

LEŽALA SEM Z VNETIMI PLJUČI

Ležala sem z vnetimi pljuči,
bela

Kot sneg

Iz katerega

Uhaja

Zavest.

Ko sem si opomogla, nisem
nikogar prepoznala.

Celzija teh ponošenih let,

Celzija v luknji pokrpanih
nogavic,

Veter

Iz

Planjav,

Bela skozi eno

Odpertino

Neba.

Bela skozi eno odpertino

Neba.

Samo umazan,

Uničujoč oblak

Beži iz okvirja.

Severna megla

In ples ujedarskih ptic.

Odpertine skelijo.

Skozi katero bom ušla,

Pusta,

S skelečimi

Zobmi,

Trepetaje z usti

Brezobličnih besed.

Prihaja severni veter, severna

megla

In na

Beli

Padla

Zavest.

Tomi Petek

**NAJBOLJŠE LITERARNO
BESEDILO V REGIJI NA
NATEČAJU EVROPA V ŠOLI**

STAR ČRN TELEFON

Star črn telefon v veži je besno zvonil z ostrim zvokom v navidezno prazni hiši. A vendar je, ko je odzvanjal skozi prazne sobe, zbudil starko, spečo v vozičku. Ta je najprej zmedeno in vznemirjeno odprla oči, kajti ravnokar je v sanjah potovala daleč v svojo skoraj pozabljeno preteklost, dokler je ni kakor močan val zalil obet sedanosti, ki se je oglašala z glasom telefona. Potrebovala je le še trenutek, da se je zbrala, potem pa je iz navade, ki jo je z leti razvila, položila roke na kolesi vozička. Z vso močjo se je hotela potisniti naprej, a so se ji roke začele tresti kakor jesenski list, ki ga veter meče po pločniku. Uspelo se ji je premakniti le za nekaj decimetrov, preden jo je moč v rokah dokončno zapustila. Tako je svojo pot končala pri kredenci zraven široko odprtih vrat, naravnost nasproti nje pa je na steni visela

lično uokvirjena fotografija. Takrat je začutila skoraj otipljiv obup in nemoč, razočaranje nad lastnimi rokami, ki so bile nekoč roke pianistke. Prsti, ustvarjeni za skoke po zloščeni površini črnih in belih klavirskih tipk, so bili kakor otroci, ki se igrajo na travniku v črno-belem filmu, tkali so glasbo s paleto trilčkov in fortissimov in glissandov. Okraševali so melodije, kakor otroci okrašujejo šopke rož, ki jih potem podarijo staršem, ona pa jih je izročila občinstvu. A te roke so očitno tako oslabele, da ne morejo niti potiskati vozička, kaj šele izvajati zvoka iz klavirja, si je mislila pri sebi. Nato pa je kričeči telefon spet prekinil njen tok misli. Njegov zvok je bil na moč neprijeten in telefon sam je bil star, kupljen je bil namreč malo pred drugo svetovno vojno. Starka je opustila vse poskuse, da bi se nanj oglasila sama. Namesto tega je dvignila glas in zaklicala ime, ki se je z zvonjenjem združilo v disfunkcionalno kakofonijo, preplet kontrastnih glasov, ki je zvenel, kot bi izgledala Picassova slika v rokokojskem okvirju.

»Linda!«

Tako je beseda, podkrepljena s statičnim zvokom telefona, poletela po hodniku mimo fotografij, ki so tam visele, in se napotila navzgor po stopnicah. Počasi, eno za drugo je stopala po stopnicah, pometla kosem prahu z ograje, nazadnje pa prispela do kopalnice, kjer se je najprej zapletla v ostanke pajkove mreže na majhnem prevrnjenem stolu, potem pa sedla na uho ženske. A beseda ni bila sama. Kopalnica je bila napolnjena z zvoki iz starega gramofona v kotu sobe. Glasba, ki je od tam izhajala, je bila bogata, moč je bilo slišati, da je delo genija, vsak udarec na pavke v njej pa je v kozarcu, polnem vode, na mizici spodbudil manjši potres. Skoraj popolnoma je okrnila starkin klic, ki je lebdel v zraku, čakajoč, da bo slišan, kakor ptica, izgubljena v cerkvi, iščoč mesto, kjer si bo spočila krila. Kopalnica je bila precej pusta, a stvari v njej niso bile ravno, kakor bi morale biti. Ob vratih vanjo je ležal stol. Ženska je bila v kadi, polni vode. Prostor je bil zapolnjen s slabimi in starimi spomini, lebdečimi naokrog kakor kosci smrti, ki so jo prinesli, kajti voda je bila rdeča. Lindine oči so bile zaprte, kakor da bi predolgo zrla v praznino tega sveta, tako dolgo, da je ostala edina rešitev zapreti jih in pobegniti tej praznini, pobegniti k rdečini. Prostor pa je kričal, čeprav je bil zapolnjen z glasbo, kričal s tišino, glasnejšo od telefona, a ta tišina se ni širila nikamor, ostajala je v majhni kopalnici. Tako se je starkina beseda počasi napotila spet navzdol, od koder je prišla, in na vhodu v dnevno sobo srečala samo starko. Ta se je v nestrpnem pričakovanju, ki se ji je risalo na obrazu, rahlo nagibala naprej in z rokami trdno, kakor je mogla, stiskala ročaje vozička, čakajoč hčerin odgovor, ki pa ni prišel. Vse, kar je lahko slišala, je bil njen lastni šibek klic, ki je prodiral do zadnjih kotičkov hiše. A vendar pa to ni bilo vse, se je zavedela. Njena ušesa, ki so bila v nasprotju z njenimi rokami nič drugačna kot pred dvajsetimi leti, so zaznala zvok, glasbo, tiho, a jasno, ki je bila skupaj z njenim klicem pripotovala v pritličje. In ko so jo slišala, so jo prepoznala. Bila je Beethovnova 5. simfonija, imenovana tudi »Usoda«. To je starko rahlo razdražilo, pomislila je namreč, da Linda ne sliši njenih klicev zaradi glasbe. Bila je odločena, kakor tudi telefon, priklicati Lindo. In če bi njene noge bile količkaj tako odločene kot njena glava, bi se sama oglasila na telefon. A usoda je to preprečila. Usoda, ki je ustavila tudi Beethovna. Medtem ko je starka čakala, se ji je pogled ustavil na veliki fotografiji pred njo. Ta je prikazovala njeno družino, bila pa je posneta v poznih tridesetih letih ob priložnosti, ko je bila ta zbrana v celoti. To je bilo, preden je starkin mož podlegel rani šrapnela in njen sin Joseph posttravmatskemu stresu, preden je njeno mater k vozičku zvezala ista bolezen, kot je zdaj vezala njo samo. In preden je ostala sama z Lindo, svojo malo punčko, ki je po starkinem mnenju vpijala vse slabosti sveta, jih zaklenila vase in jih čuvala kakor zaklad. A starka je vedela, da jo lahko ta zaklad uniči. A vedno redkeje je imela priložnost razmišljati o tem, kajti vedno bolj je njen um zapolnjevala črna senca njene bolezni, ki se je dvigala nanjo kakor oblak, ki prinaša nevihto, po kateri ne posije več sonce. Prav zaradi tega je potrebovala Lindo, ki je bila njena edina opora, dokler je ne bo nevihta dokončno uničila. Zato je bila na tistem vesela, da se Linda ni bila poročila. V drugačnih okoliščinah bi starka to obsojala, a sedaj ni mogla, hkrati pa je poskušala razumeti, da

njena hči ne želi nikogar, sploh pa ne moža. Zato sta bili v veliki hiši ostali sami, samo fotografija pa je še visela na steni v spomin na zadnje lepe dni.

Tok misli ji je spet prerezalo neutrudno zvonjenje. Starka se ni mogla načuditi klicateljevi vztrajnosti, ki se je kakor radioaktivno valovanje prenašalo na telefonski sprejemnik, ki je moledoval, hrepenel, klical, grozil, obtoževal in obupaval. Starka pa ga je lahko le poslušala in klicala svojo hčer na glas ter v svoji glavi in z vsakim klicem jo je bolj skrbelo. Kdo bo skrbel zame, če se je Lindi kaj zgodilo, je najprej sebično pomislila, potem pa se na vso moč zgrozila. Če se je, bosta pač druga za drugo skrbeli, kakor bosta mogli. Misli na najhuje si ni upala niti nalahno dotakniti. Ravno ko pa je 5. simfonija dosegla vrhunec, je starka še zadnjič šibko zaklicala Lindino ime, kozarec na mizici v mali kopalnici se je impozantno prevrnil na majhno preprogo, telefon pa z zadnjim raskajočim zvenom utihnil, kakor bi kdo iztaknil žico. Tako je v velikem salonu, kjer je bila starka, z veličastno dokončnostjo zavladala tišina, ki je s sledjo presenečenja zazvenela v velikem lestencu, med kolesi starkinega vozička in tudi v njej sami. A ona je skorajda ni zaznala. Vso jo je namreč prevevala slutnja, strah, skrb, zaradi katere je vnovič položila roke na kolesi in se pognala; v rokah ji je v trgajočih sunkih utripala topa bolečina, zaradi katere je zahlastala za zrakom, a ji je uspelo, premaknila se je. Potem pa se je spet vmešala usoda, metafora vseh človeških nesreč, ki je med vrati namestila rob, za katerega se je zataknilo kolo vozička in starka, nagnjena naprej v velikem trudu, je padla, zrušila se kakor osamljena železna konstrukcija na prostranem polju betona, in tla so jo ujela, sprejela odprtih rok. Njene noge so ostale ujete med kolesi in velikemu šoku je sledila žalost. Nato pa je na mizi v jedilnici, proti kateri je ležala obrnjena, zagledala kuverto. Na njej je pisalo samo »mama«, a tega ni bilo treba videti, vedela je, kaj pismo pomeni. Niti opazila ni, kdaj je spet začel zvoniti telefon, ki je sedaj zvonil nežneje, otožno, starkine solze pa so močile preprogo, izginile, kakor da jih nikoli ni bilo, kakor slej ko prej izgine vse, kakor je izginila Linda. Starka je sedaj razumela, kar ji je hči pripovedovala ne dolgo tega:

»Smrt je odrešenje, mama. In samo kadar pride, je človek resnično srečen. Takrat človeka ujame njegova usoda. Beethoven je to vedel.«

In s 5. simfonijo je pobegnila od tod, je pomislila starka, z usodo se je poročila in odšla. In ko je veličastna glasba v mali kopalnici z zadnjimi trobentami dosegla svoj konec, je odšla še zadnja starkina solza in njeno srce je še zadnjič utripnilo.

Star črn telefon v veži pa je besno zvonil z ostrim zvokom v navidezno prazni hiši.

Foto: Lucija Vaupotič, Če bomo hoteli obstati, bomo morali dirigentsko palico prepustiti naravi, 2014

Najboljša fotografija v regiji na natečaju Evropa v šoli

ŽIVLJENJE S TRETJIMI PLJUČI

Leta 2011 so mi na Dunaju prvič zamenjali pljuča. Po presaditvi sem začela novo življenje – brez kisika in težkega dihanja. To sta bili moji božanski leti: uživala sem zadaj na vrtu, v bazenu, igrala sem se s prijatelji ter z bratcem Linom in sestrico Iso.

Toda neke nedelje v začetku decembra 2012 skoraj nisem več mogla hoditi, težko sem dihala. Bili smo na rokometnem turnirju in navijali za Iso. Tudi mali Lin je navijal. Mene pa so zopet odpeljali v Ljubljano. Niti na stranišče nisem več mogla. Ponoči sem imela več epileptičnih napadov. Sumili so, da imam še vnetje možganske ovojnice. Zelo sem shujšala, pljuča so mi odpovedovala ... Telo preprosto ni več maralo tujih pljuč. Nisem imela veliko možnosti, da se izvlečem.

In sem se! Ko me je zdravnik vprašal, če bi šla na še eno presaditev pljuč, niti za trenutek nisem oklevala. Ati pa je skoraj omedlel in se razjokal – ne vem sicer zakaj; zame so nova pljuča pomenila nov začetek. Za nekaj časa so me poslali domov. Kljub kisiku doma skoraj nisem mogla hoditi. Pot do kuhinje, za katero Lin potrebuje pet sekund, je bila zame enourni pohod. Že ob veliki noči nisem več vzdržala.

Z Linom in Iso smo barvali jajčka. Za Lina je bilo prvič. Bil je zelo vesel. Jaz pa sem morala v Ljubljano. Mami sem napisala sms, kako mi je slabo, in da zelo težko diham. Prišla je in ostala pri meni. Naslednje jutro so nama sporočili, da moram urgentno na Dunaj, ker pljuča hitro odpovedujejo. Bila sem zelo utrujena. Še isti dan so me uspavali. Rekli so mi, da se bom zbudila z novimi pljuči. Toda na Dunaju so me zbudili. Vstavili so mi tubus. 14 dni sem preživela na intenzivni negi, s kisikom. Mami in ati sta bila ves čas z menoj. Potem je ati odšel domov.

17. april 2013. Okrog desetih zvečer je vstopil v sobo visok možki. Z mamo sva se spogledali. Rekel je: »Verjetno imamo pljuča zanje.« Pljučka so bila otroška. Zame je bila to vesela in grozna novica hkrati. Nek otročiček je moral umreti, da bom jaz lahko živela.

Operirali so me ob 5.30 zjutraj. Mami ni mogla spati, poklicala je še atija, da je prišel k nama. Operacija je trajala osem ur. Jaz, čuden človek, sem se zbudila že tri ure po operaciji in tretji dan sem že hodila. Bolečinam se seveda nisem uspela izmuzniti. Bolelo je, ampak ne tako hudo kot prvič. Na Dunaju me je obiskala babi Štefka, pa teta Nuša in Marko ..., moj mali Linek pa je zmeraj, ko je bil čas za odhod, rekel: »Lia, pridi domov!« Ob slovesu je bil žalosten, jaz pa tudi.

14 dni po operaciji so bili izvidi odlični. Zame in za mojo družino se je začelo novo življenje. Zelo sem vesela za priložnost, da še enkrat dokazem, da sta iskrena želja in močna volja dovolj, da dosežeš vse, kar si želiš.

Lia Gajšek

1. A

(Simona Kokol)

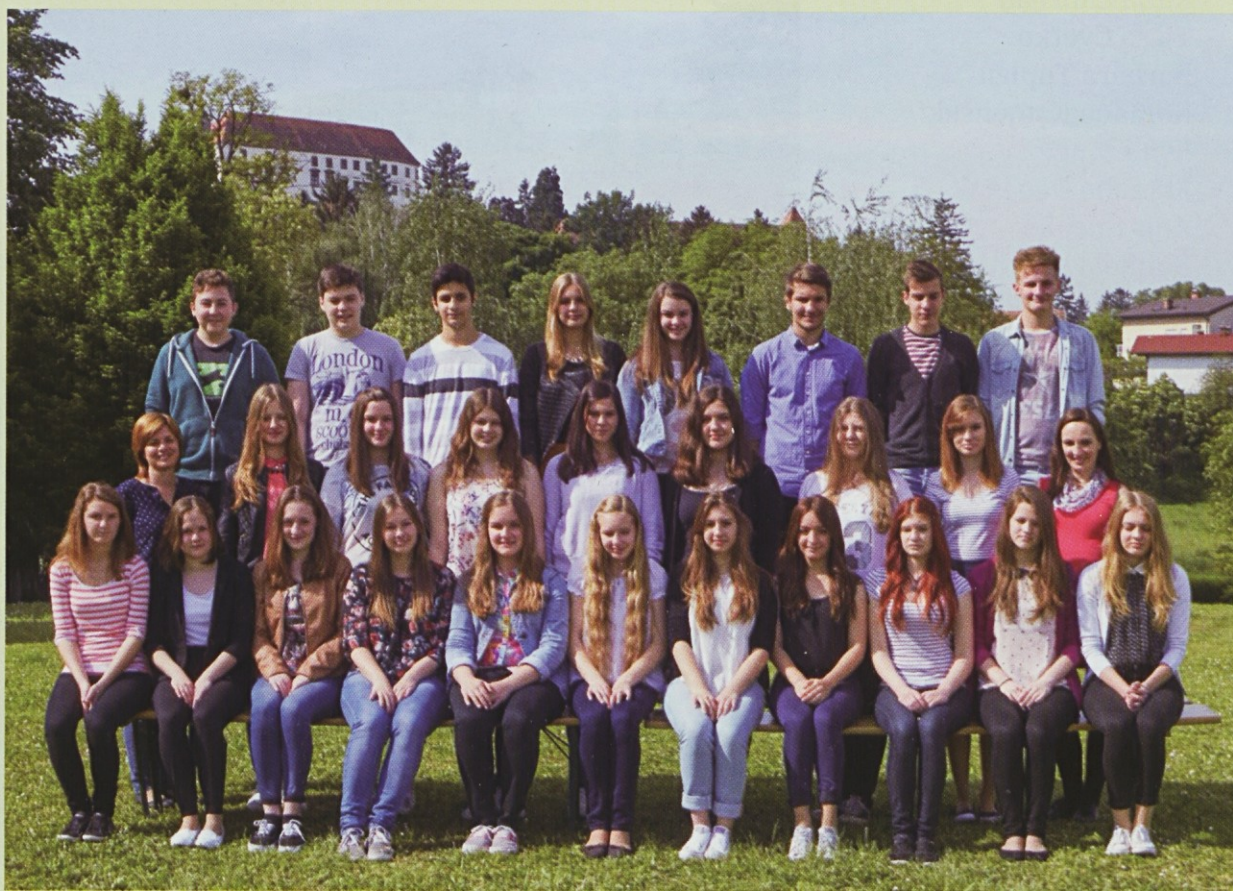
Bor Pahor
 Blaž Glogovčan
 Martin Domajnko
 Jaka Bezjak
 Jure Pišek
 Žan Molnar
 Teja Žibrat
 Erika Hameršak
 Eva Lajh
 Ana Majcen
 Urška Žibrat
 Maja Mahorič
 Ana Ivanišević
 Špela Pihler
 Taja Islamović
 Lucija Vaupotič
 Nina Osenjak
 Anja Horvat
 Ivana Ilec
 Mia Mešl
 Vida Julija Janžekovič
 Liza Klajnšek
 Eva Poplatnik
 Špela Zamuda
 Naja Cajnko
 Nika Serban
 Lia Gajšek
 Kaja Maruša König

1. B

(Alenka Baum,
 Maja Ropič)

Klemen Kopač
 Aljaž Kekec
 Tim Žnidarič
 Julija Topolovec
 Sara Čaplan
 Marko Belšak
 Matic Krepek
 Tilén Kolar
 Monika Merc
 Lara Čagran
 Eva Smolinger
 Ana Murko
 Špela Sluga
 Pia Knaus
 Alja Janžekovič
 Monika Trafela
 Tjaša Turk
 Nives Vindiš
 Špela Šilak
 Anemari Koletnik
 Špela Vrtačnik
 Eva Vugrinec
 Sandra Žumer
 Zala Perovšek
 Tribušán
 Maja Druzović
 Anja Colnarič
 Tinka Valenko

TISTI, KI SO ŠE ZELENÍ ...

1. D

(Tonja Kolar)

Mitja Roškar
 Urh Toš
 Timotej Cebek
 Eva Šmigoc
 Maja Žunkovič
 Adrijana Vočanec
 Tilen Majcen
 Klemen Kampl
 Jakob Berlak
 Klemen Kropec
 Saša Gajšek
 Maša Furman
 Laura Furman
 Eva Petek
 Kaja Maroh
 Tjaša Kocmut
 Lena Zebec
 Eva Pernek
 Nika Vuković
 Katja Frlež
 Katja Kolednik
 Tjaša Kodrič
 Saša Preložnik Šimac
 Mojca Šeruga
 Vita Erjavec

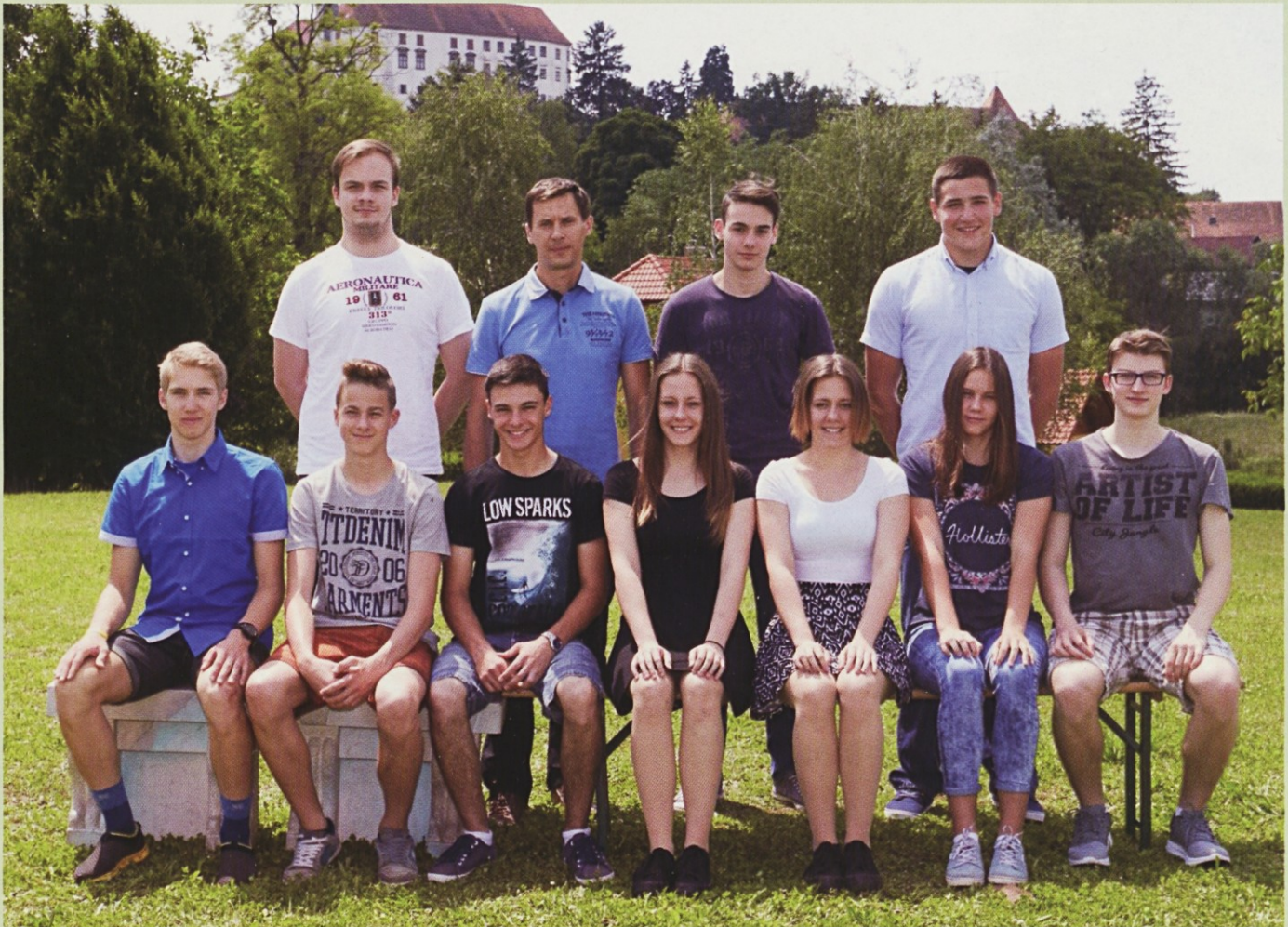
1. C

(Aleksandra Pal)

Jaka Kostanjevec
 Aljaž Jabločnik
 Žak Cvetko
 Aljaž Petrovič
 Miha Kostanjevec
 Anja Merc
 Katja Čabrijan
 Tjaša Cvetko
 Barbara Toplak
 Romana Kamenšek
 Eva Frangež
 Klavdija Debeljak
 Anja Šnejder
 Danijela Vinko
 Dunja Sternad
 Tamara Korpar
 Damiana Pajniher
 Kaja Smolinger
 Eva Kojc
 Sara Ficijan
 Nikita Grandl
 Marko Mitrovič

TISTI, KI SO ŠE ZELENİ ...

1. Š

(Boštjan Šeruga)

Žak Ciglar
Jakob Ovčar
Jurček Lesjak Korpič
Luka Sagadin
Matej Rojht
Miha Majhenič
Lina Širec
Tina Širec
Maja Bedrač
Rok Koderman

TISTI, KI SO ŠE ZELENİ ...

Ponedeljkovo jutro, Petica ptujske gimnazije; rumena miza in osem razglablajočih »glavc«. Dan pred maturo, jaz p a imam nalogo, da predstavim naš bister razred, ki se, kar ne preveč bistro, nekoliko prepozno ukvarja z motivi in temami maturitetnega gradiva.

»Ajde družba, ideje?!«

Odziva ni. Vsi obotavljajoče iščemo besede, ki bi najlepše opisale naša preživeta štiri leta. Če bi to vprašali našo razredničarko, bi nam, nedvomno, z nasmeškom na obrazu in ponosom v očeh odvrnila, da tako dobrega razreda še ni imela. Enake misli bi, kajpak, lahko pripisali tudi ostalim profesorjem, ki so imeli čast sodelovati z nami. Učne ure v našem razredu so jih kvečjemu razbremenile in sprostile vsakodnevnih pritiskov, da dopust skorajda ni bil potreben.

Glavce znotraj razreda povezujejo trdne, nevidne vezi, ki jih niti samo življenje ne bo razrahljalo.

»Driiiiiing ...« Šolski zvonec nas že kliče k slovenščini. V tem trenutku se ukvarjamo z otroštvom in otroškimi stvarmi. Ob branju obujenih spominov avtorjev obeh romanov se ne moremo upreti podoživljanju lastnih; ko smo prvič stopili skozi steklena vrata, prvič zagledali takrat še neznane obraze, na naš prvi skupni izlet ... Počasi stopamo naproti zadnjim gimnazijskim dnevom, opirajoč se na skupne trenutke, zagledani v prihodnost.

2. A

(Brigita Podgoršek)

Belmin Lisičič
Matic Frank Ličina
Gašper Arnejčič
Žiga Bezjak
Rok Roškar
Anže Gavez
Jernej Golob
Blaž Vidovič
Matic Peternel
Manja Toplak
Špela Turkovič
Julija Dovečak
Iva Težak
Jerca Ferčič
Iva Katarina Rimel
Taja Glažar
Jan Sever
Stella Kociper
Lara Plohl
Nina Vaupotič
Edita Šumenjak
Lucija Sevšek
Evelin Frčec
Eva Petrovič
Nika Knez
Sara Porič
Teja Travnikar
Sara Potočnik

2. B

(Jasmina Jančič)

Urban Peklar
Grega Pavlovič
Tibi Pihler
Žan Zemljč
Gašper Lovrec
Žan Turk
Davorin Irgl
Benjamin Šoštarič
Blaž Potrč
Matjaž Zupanič
Eva Veselič
Nuša Majcenovič
Nina Milošič
Nuša Markež
Anja Drevenšek
Petra Toplak
Zala Lipavšek
Katja Majar
Katarina Ornik
Lucija Majhen
Jana Janžekovič
Katrín Ivanjšič
Karin Zavrnik
Sandra Lovrec
Urška Uhan
Maruša Kocbek

**TISTI, KI
MISLIJO, DA SO
NAJBOLJ
PAMETNI ...**

2. C

(Branka Šijanec)

Aljaž Šalamun
Marsel Veselič
Jure Fakin
Žiga Teršek
Jure Tumpej
Blaž Lovenjak
Tomi Mihael Mulec
Patrik Tovornik
Amadej Arnuš
Miha Petek
Anja Lampret
Špela Malovič
Katarina Horvat
Katarina Žgeč
Valentina Bedrač
Nuša Vučinič
Andreja Kumer
Jan Krajnc
Eva Sirc
Julija Toplak
Katja Kojc
Adriana Štebih
Daša Šarman
Urška Bezjak
Tjaša Gajšek
Eva Skledar
Alenka Golub
Maša Goričan
Maša Indžič
Mia Kopold Metiličar
Ajda Lašič

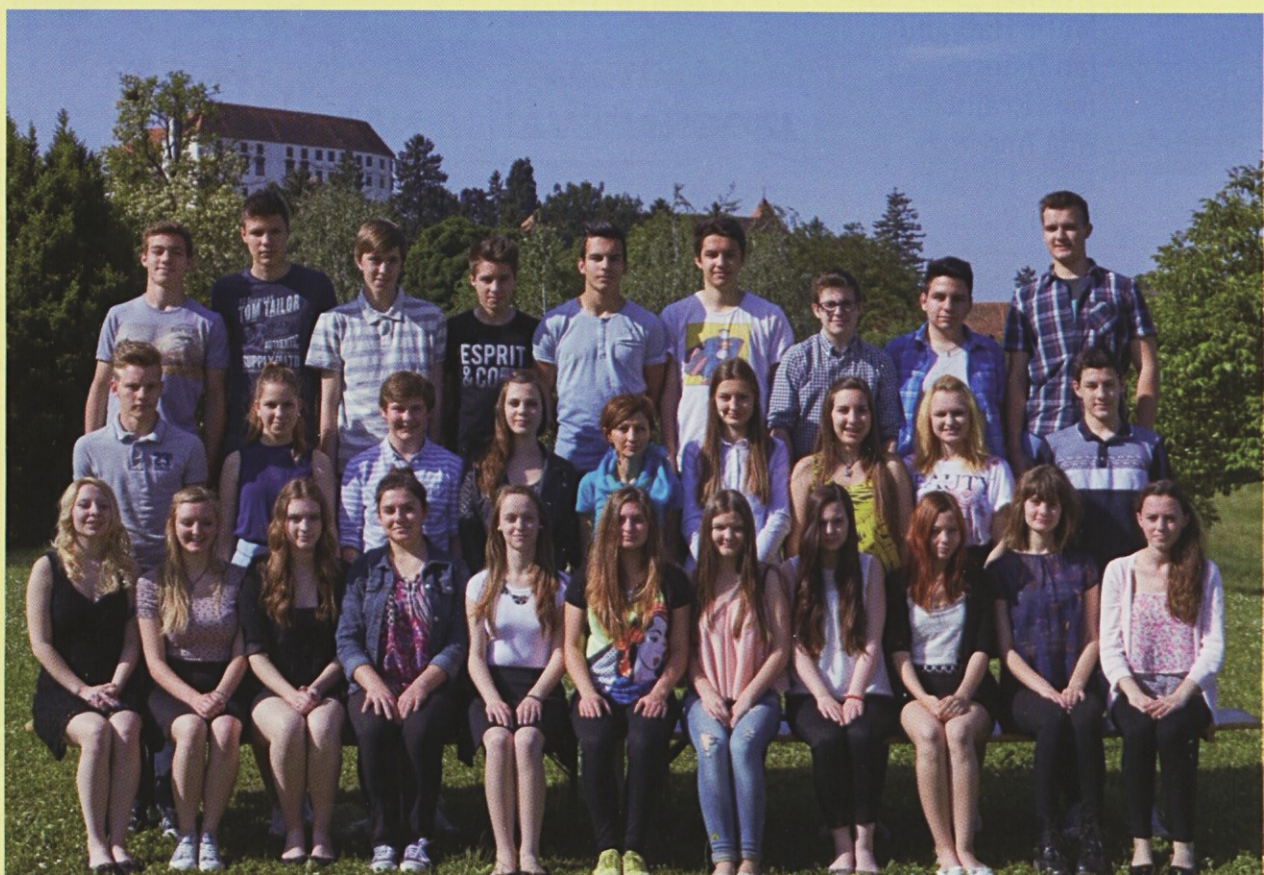

2. D

(Manja Bratuž)

**TISTI, KI MISLIJO,
DA SO NAJBOLJ
PAMETNI ...**

Aljaž Bojnec
Jan Meglič
Anže Verlin
Mario Kramberger
Vito Ljubec
Anže Petrovič
Gašper Bračič
Borut Solina
Iztok Majcen
Primož Kosi
Vesna Fekonja
Žan Ciglar
Barbara Gaiser
Valentina Čeh
Ana Ljubec Kovač
Nadja Rus
Nejc Ekart
Nastja Kramberger
Maja Štrucl
Barbara Fridl
Melanie Ozmec
Tina Turk
Vanja Anžel
Barbara Gabrovec
Lara Pišek
Lana Žarkovič Preac
Lucija Vindiš
Ana Petrovič

2. Š

(Alenka Šuman Irgolič)

Timotej Pučko
Tim Lončarič
Jan Mlač Černe
Luka Domjan
Boštjan Nahberger
Matic Habjanič
Jan Osterc
Ines Krajnc
Ana Ambrož
Katja Petek
Miha Kovač
Tim Tetičkovič
Blaž Bezjak
Sven Lah
Nina Potočnik

TISTI, KI MISLIJO, DA SO NAJBOLJ PAMETNI ...

IZOBRAŽEVANJE NA PTUJU

SE MI ZDI, DA JE PTUJ DOVOLJ RAZVITO MESTO ZA FAKULTETO,
SAMO VPRAŠANJE ...

JAAAAA! MENIM, DA NA PTUJU NUJNO
POTREBUJEMO FDV!!!

3. A

(Sonja Bezjak)

Kristjan Žagar
Jon Jelen
Jan Bezjak
Blaž Murko
Žan Malek Petrovič
Tomi Petek
Žan Lamberger
Katja Štumberger
Nina Kozoderc
Hajdi Zakelšek
Ana Vertič
Nuša Muršič
Jan Harb
Maja Pavlič
Eva Bohak
Klara Hazdovac
Barbara Feldin
Vanesa Rojko
Tina Martinič
Klara Širovnik
Hanka Selimović
Lara Ružič Povirk
Nika Kozoderc
Mihaela Stočko
Rebeka Filipič
Špela Vučak

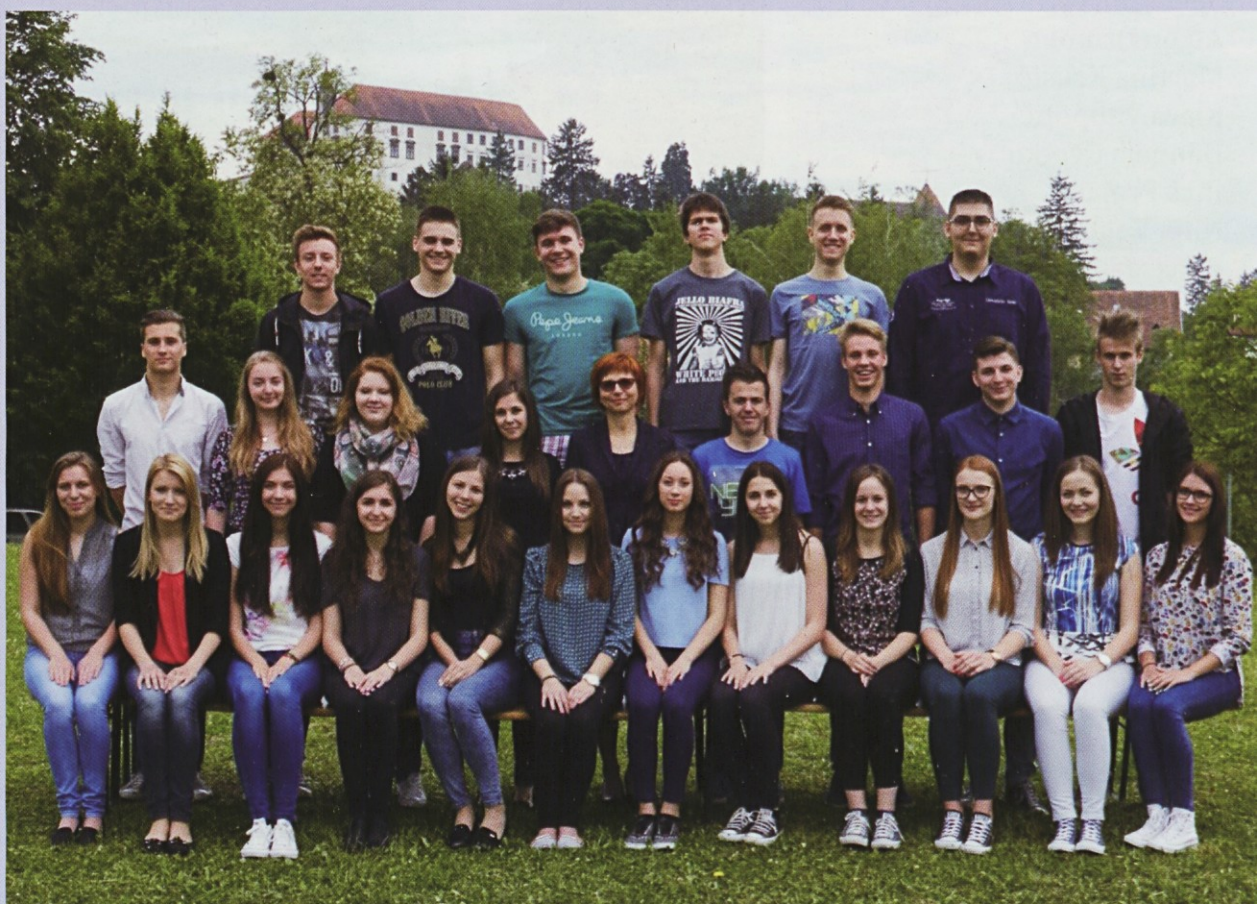
3. B

(Marija Holc)

Jan Belšak
Tilen Terbuc
Žan Horvat
Maksimilijan Lovrenčič
Adam Veselič
Benjamin Borojevič
Rok Stubičar
Nuša Cigula
Katja Kolarič
Nuša Horvat
Mitja Kostanjevec
Domen Bauman
Blaž Hazemali
Matija Vuletič
Katja Cajnko
Amadeja Jurčič
Melani Žnidaršič
Nina Strelec
Doris Kovačec
Špela Bratuša
Ema Šumenjak
Katja Valenko
Tjaša Cvikl
Lora Grobelšek
Laura Dolenc
Mineja Kristovič

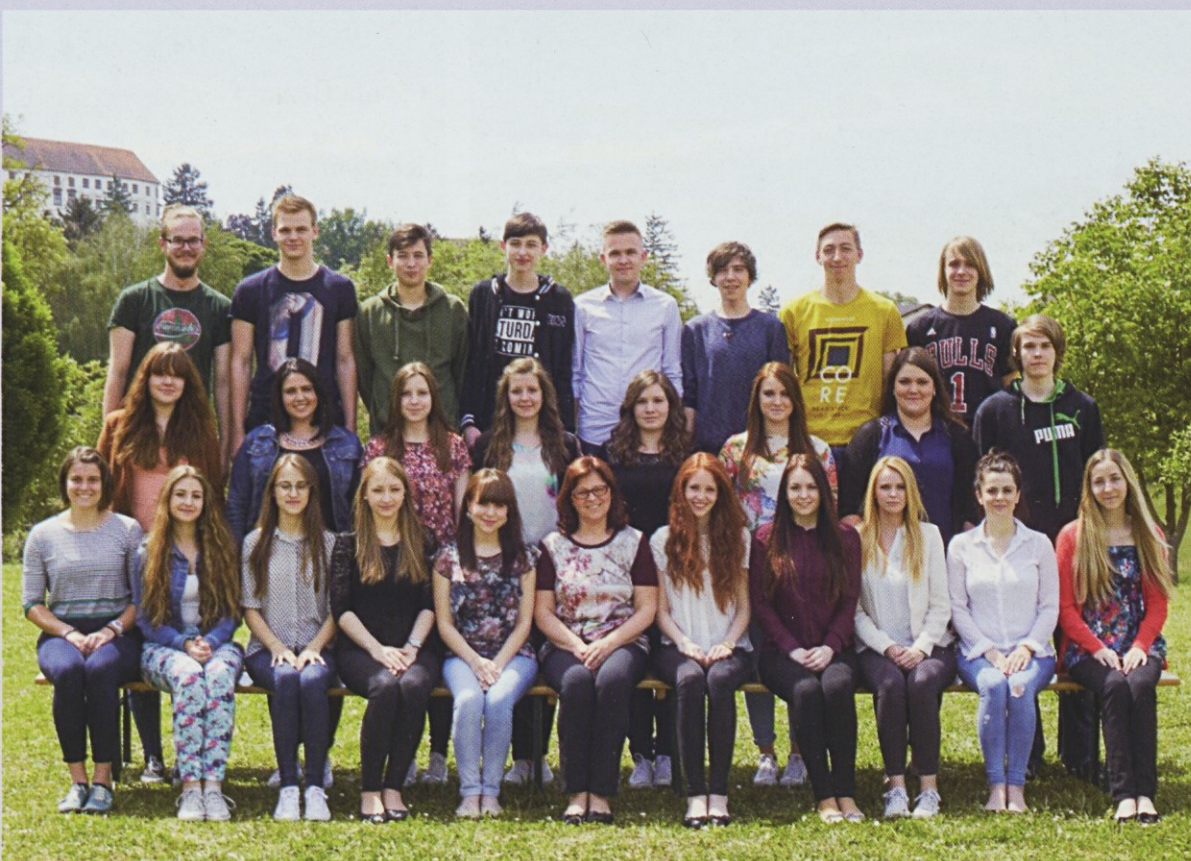
TISTI, KI SO ŽE POLNE PAMETI

...

(Alenka Valentin)

Anej Miletič
Žan Žmavc
Tine Glodež
Luka Ivanovič
Žan Merc
Gašper Köhler
Jan Cesar
Tomaž Tepež
Martina Mihalič
Adrijana Svenšek
Tamara Horvat
Ela Peklar
Eva Majerič
Tonja Kolednik
Tamara Majcen
Timotej Rosič
Tjaša Žgavc
Evelina Soršak
Lara Jeza
Eva Bolcar
Minja Zamuda
Klara Petek
Sara Vučkovič
Marina Zupanič
Vida Bigec
Petra Bencek

3. D

TISTI, KI SO ŽE POLNE PAMETI

...

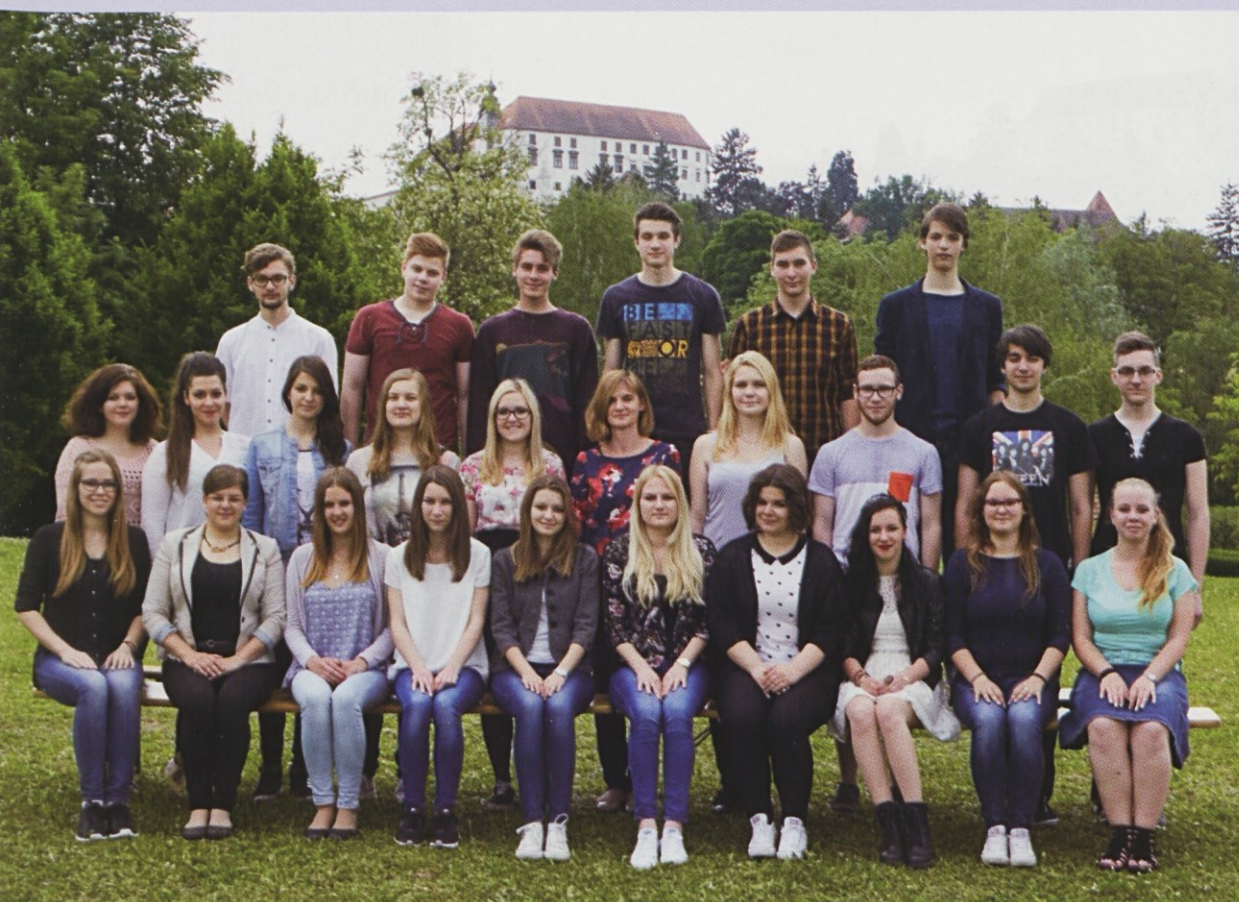
(Silvija Rakuš)

Patrick Bedenik
Matic Repič
Gašper Peklar
Uroš Mendaš
David Bezjak
Nejc Strnad
Miha Hržič
Špela Horvat
Adam Brumen
Martina Krušič
Klara Vaupotič
Danijela Cvetko
Ines Prejac
Nina Venta
Vanesa Mohorič
Raza Makalič
Kristian Šic
Tomaž Štumberger
Špela Pučko
Mirjana Gabrovec
Iva Kampl
Rebeka Visenjak
Urška Franc
Urška Vršič
Kaja Novak
Melisa Fras
Sara Kolar
Nejc Šandor

(Anita Ekert)

Matevž Hernja
Thomas Polanec
Niko Goršič
Nejc Rus
Primož Skledar
Blaž Vidovič
Eva Gašperšič
Katja Gerdak
Gordana Žiher
Tjaša Hazenmali
Janja Jus
Barbara Petek
Blaž Skuber
Tadej Pihler
Tomi Merc
Maša Lah
Monika Predikaka
Lea Šalamun
Ana Maja Bernhard
Eva Štefanec
Valentina Tement
Lucija Hameršak
Nina Kmetec
Julija Hvalec
Melanie Osebek
Maša Patafta

3. Š

(Jelka Kokol Plošinjak)

Luka Petek
Sašo Brec
Luka Kramberger
Žan Susman
Alen Karo
Ino Toplak
Denis Majerič
Rožle Grager
Luka Janžekovič
Mitja Vaupotič
Matevž Kukovec
Miha Damiš
Manja Grabrovec
Eva Požgan
Bruno Gale
Žan Potočnik

**TISTI, KI SO ŽE
POLNE PAMETI**

...

4. A

(Dobrinka Voršič Rajšp)

Oliver Baklan
Aleks Pešič
Luka Benčič
Matjaž Čuš
Rok Štumberger
Filip Krajnc
Matic Rakovec
Julija Čeh
Jana Flajsinger
Aljaž Puž
Amanda Kralj
Kaja Amon
Larisa Pukšič
Dania Kanlić
Matej Rober
Doris Toplak
Metka Veršič
Lina Malovič
Teja Šuštar
Nina Zupanič
Neja Gril
Minela Kurtović
Klara Prosenjak

4. B

(Alenka Plohl Podgorelec)

Aljoša Toplak
Luka Pušnik
Jan Gašparič
Domen Lisjak
Luka Štolekar
Luka Težak
Toni Kobal
Rok Resnik
Nina Krajnc
Eva Štrafela
Marina Černesl
Maša Štebih
Katja Rašl
Jerneja Horvat
Ela Vidovič
Ana Šaše
Ina Vidovič
Nastja Ules
Cornelia Nika Metličar
Lara Tement
Maja Galun
Aleksandra Pečnik
Nastja Tjukajev
Jana Škorjanec
Anja Draškovič
Črt Foltin

**TISTI, KI
ODHAJAJO ...**

4. C

(Mateja Šilak)

Luka Medic
Niko Gjursek
Mark Drevenšek
Nejc Kupčič
Marko Čuš
Andraž Kovačič
Lea Gašparič
Ana Žuran
Tilen Černivec
Marko Mlakar
Doroteja Meško
Klementina Šešerko
Klementina Jelen
Eva Kaučič
Petra Verdenik
Petra Bračević
Lucija Vilčnik
Barbara Vute
Nuša Lovrenčič
Tajda Urbančič
Maruša Dovečar
Eva Vidovič
Taja Žnidarič
Anja Vesenjāk
Urška Ljubec
Tea Gajšek
Andreja Rebernik
Petra Lozenšek
Tamara Galun

4. D

(Slavica Bratuš)

Jasna Bratušek
Urška Bratušek
Mitja Čuš
Ana Jurgec
Elin Kamenšek Krajnc
Maja Kokot
Katja Kramberger
Žiga Kumer
Matic Marin
Aleksandra Milošič
Petra Noterzberg
Jernej Orovič
Mihael Peček
Maja Plohl
Primož Prigl
Eva Robič
Petra Sedlašek
Nuša Šerbec
Maja Štumergar
Katja Valič
Jana Vaupotič
Maja Vršič
Andrej Martin Žgeč

**TISTI, KI
ODHAJAJO ...**

4. E

(Renata Merc Furman,
Darja Rokavec)

Matej Stojnšek
Miha Zupanič
Miha Kosi
Dominik Čeh
Gregor Gojkošek
Mitja Zorec
Alen Fuks
Jernej Černe
Nika Jošt
Lučka Marija Neudauer
Danijela Herga
Laura Bratušek
Paula Djukanović
Tilen Tadej Žafran
Rok Ribič Nikolovski
Melanie Golob
Irena Čačič
Iris Šömen
Anja Lepej
Maruša Kocmut
Tjaša Dovečar
Janja Peklič
Barbara Bukšek
Dolores Ivančič
Dora Kosi
Ana Krajnc

4. Š

(Igor Šeruga)

Vid Markež
Marko Bela
Rok Cafuta Horvat
Filip Bombek
Nejc Lukežič
Igor Šeruga
Jernej Hajdinjak
Klemen Lah
Tilen Grah
Blaž Petrovič
Niko Veit
Alen Plajnšek
Luka Šalamun
Doroteja Domjan
Lucija Ivančič
Veronika Domjan
Rok Babič
Rok Čeh
Alen Knez

TISTI, KI ODHAJAJO ...

PONOS GIMNAZIJE PTUJ

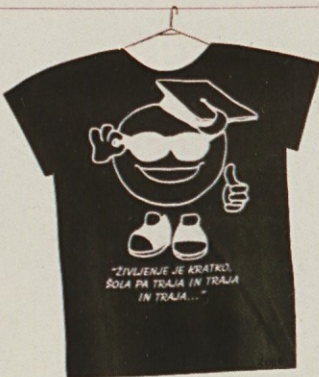
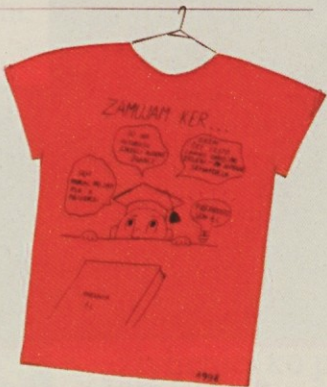
				AVTOR: ŽAN MERC	IGRALEC TOLKAL	URŠKA STREL	MODERNO SMUČ. SREDIŠČE	21. IN 1. ČRKA ABECEDA	HERETI- ČNI NAUK (3., 4. ST.)
				DOPRSNI KIP					
				IRSKI KNJIŽEV- NIK WILDE					
	TRIVA- LENTEN KISIK		OTOK V KVAR- NERJU			FACE- BOOK POZDRAV			
OBSEG (REDKO)					KANADSKA ZDRUŽBA ZA OLJE IN PLIN			NAJDALJ- ŠA REKA NA SVETU	
ZDRAVKA PERNEK			BASKOV- SKA TERORIST. ORG.			KARENINA			
KISIK		IZRAELSKO PRISTA- NIŠČE			SODOBNIK IMPRESIO- NISTOV (KIPAR)				
PUŠČAVA V JZ AFRIKI						NEKDANJE NIZ. ČRPALKE ZA VODO			
	LEVI PRITOK KOKRE								
	RAKEV								
PREBI- VALKE KARAN- TANIJE									
			VSE-		MESTO V J KALIFORNIJI				
		VODNA ŽIVAL	TOVARNA SMUČI			MO-...RI- ...ME-...			
								ESTERA JELENKO	
PREBIVA- LEC SOSEDNJE DRŽAVE							DA (PROTIP- OMENKA)		
	IZRAEL- SKO PRISTA- NIŠČE			MATE- MATIČNI ZNAK					

Še dobro, da ima gimnazija toliko oken. Sicer se mi še danes ne bi sanjalo, koliko lepih dni smo presedeli v šolskih klopih.

(Miha Zupanič)

Naše glave so okrogle zato, da lahko misli spremenijo smer.

(F. Picabia)

AGRARNA STRAN

O, NAŠ KROMPIR

O, naš krompir,
ki si za nas v hladni prsti klil!
Umijem tvojo lupino z nežnostjo.
Z dlanmi te objamem,
občudujem tebe, tvoj okus.
Utapljam se v omami tvojih lupin.

O, naš krompir!

Bil si osovražen.

Niso te še poznali.

S teboj so pregnali sovražno praznino.

Občudujem te!

Prodan si za majhno ceno.

Nespodobno!

A ne zavedajo se,
kako si spodoben.

O, naš krompir!

Občudujem te,
tvoja barva je barva sreče.

O, naš krompir,
občudujem te!

Tako prikupno se meša tvoja omama s
soljo.

Kdo smo mi tebi?

Smo te vredni?

O, naš krompir,
občudujem te,
slavim te!

Ne drznem si predstavljati
nedeljskega kosila brez tebe.

O, naš krompir!

ŽAN CIGLAR

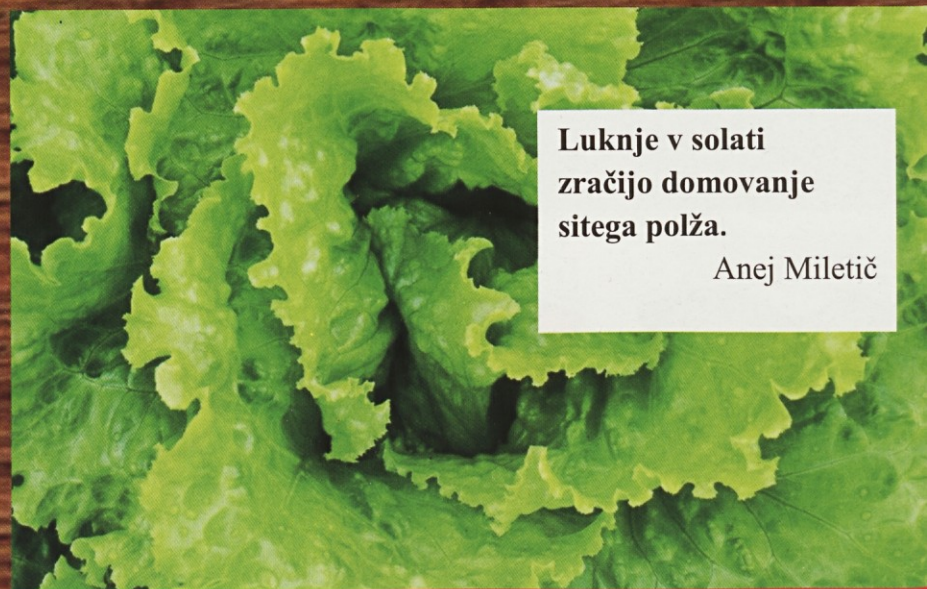

Imamo svojo blagovno znamko čokolade ...
gobarsko društvo ...

Pšenična polja;
moje žuljave roke
zamesijo kruh.

Jan Cesar

Luknje v solati
zračijo domovanje
sitega polža.

Anej Miletič

Najboljši šaljivi haiku
na 15. slovenskem dijaškem natečaju

HAIKUJI

Rjavo deblo.
Prileti črna ptica;
drevo umira.

Erika Hameršak

Na plaži školjke -
pobira jih deklica;
spravlja spomin.

Urška Žibrat

Včasih napišem
in mislim, da je vredno;
drugim je bedno.

Gašper Köhler

Veliko drevo -
nanj se nasloni Maja,
drevo oživi.

Luka Kramberger

Zvezdnato nebo -
njena svilnata koža
diši po domu.

Naja Cajnko

Noč je čarobna -
štejem zvezde na nebu;
najdem najino.

Marko Mitrovič

Gimnazija Ptuj -
najino hrepenenje
ujeto v leta.

Tamara Majcen

Zimska idila;
zavriskam od veselja,
snežinke v laseh.

Eva Bolcar

Preglasna glasba
izgublja svojo lepoto.
Zvoki kričijo.

Gašper Köhler

Filozofija -
moj pogled na lep, grd svet,
moja tolažba.

Gašper Köhler

Prašna polica -
modra knjiga pade z nje,
vzamem jo s seboj.

Kaja König

Stara vrba -
v odsev lune ujeta,
v večnost odeta.

Jan Cesar

Jutro na Zemlji;
opajam se z ljubljeno -
svet, prekrit s svilo.

Bruno Gale

Gimnazija Ptuj -
življenje, ko pridemo,
dolčas, ko nas ni.

Katja Čabrian

Pisan travnik;
skupaj na soncu ždiva,
vonjava rože.

Martina Mihalič

HAIKUJI

Belo obličje –
Lilitin angel smrti;
krhka resničnost.

Maja Mahorič

Sončna svetloba,
dežna kapljica pade –
sije mavrica.

Luka Ivanovič

Ko roža cvete,
lepota čas mi krade;
sreča prihaja.

Jaka Kostanjevec

Tišina noči –
tako glasna, da boli.
Rožnata zora.

Kaja König

V praznoti gora
sliši se le odmev;
iščem naprej.

Jaka Kostanjevec

S prastare bukve
posušen žir zdaj pada.
Veter ga nosi.

Lucija Vaupotič

Sivi oblaki –
pomežika mi sonce,
dan je lepši.

Anja Horvat

List na drevesu –
zapiha močan veter
in lista ni več.

Ana Ivanišević

Sončevi laski
so okno obsijali,
dan požgečkali.

Tjaša Žgavc

Šolski hodnik –
prazen in tih sameva
do konca ure.

Klavdija Debelak

Midva v objemu;
za trenutek zadrživa
svet – zasanjanost.

Luka Janžekovič

Otroški nasmeh,
potrka še ljubezen –
žalost izpuhti.

Vida Julija Janžekovič

Gimnazija Ptuj –
sedim v učilnici
in pišem haikuje.

Tamara Korpar

Zvezdnato nebo;
od daleč opazujem
zvezdni utrinek.

Tamara Korpar

Besna nevihta –
vihar odnese drevo;
grožnja narave.

Žan Molnar

1995 0

1996 0

1997 0

1998 Janja Bedrač

1999 Matej Horvat

2000 Maja Plohl
Katjuša Štih
Črto Kreft
Bojan Potrč

2001 Davorin Lešnik
Lea Papst
Maja Rosič

2002 Matej Črnjavič
Nina Horvat
Mojca Neudauer
Marko Toplak
Barbara Zafošnik

2003 Tijana Markovič
Matija Švagan
Mojca Slana
Uroš Trstenjak
Aleš Zorec

2004 Urška Kolar
Saša Krajnc

2005 Daša Cizerl
Maja Kovač
Monika Krošel
Simona Medved
Vesna Terbuc
Anja Turin
Andreja Emeršič

2006 Špela Belšak
Miha Kodela
Aleš Kodela
Rok Korošec
Sanja Metličar
Gregor Moleh
Matjaž Mršnik
Brigita Pihler
Iztok Štrucl

2007 Rok Banko
Karmen Erhatic
Peter Ferme
Helena Hercog
Eva Hojski
Klara Kozoderc
Nataša Miložič
Jernej Novak
Blaž Švagan
Mojca Lazar

2008 Eva Fekonja
Gregor Križan
Samo Lešnik
Tadej Medved
Tanja Potrč
Eva Reberc
Katarina Rozman
Marko Tement

2009 Eva Banko
Gregor Božičko
Jasna Levanič
Janez Mohorko
Neža Muhič
Aljoša Slameršak

2010 Lucija Pribožič
Eva Sušec
Eva Šibila
Jana Vidrih
Nina Zupanič
Kaja Jakolič

2011 Maja Kostanjevec
Jan Meznarič
Jernej Murko
Urban Neudauer
Jan Štumberger

2012 Ana Černezel
Julija Komel
Rebeka Komel
Mojca Kostanjevec
Monja Krajnc
Sara Ovčar
Tatjana Šučur
Jernej Vajda
Saša Vindiš
Matic Zorko

2013 Staša Florjančič
Klemen Petek
Ronja Rajh
Tina Tumpej
Tadeja Vaupotič
Nace Zavrtanik

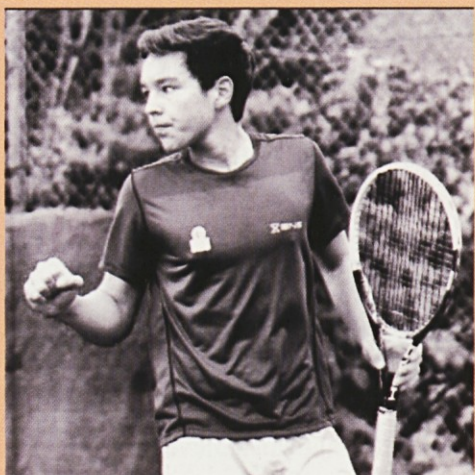
2014 Rok Cvetko
Vid Erčević
Tadej Tomanič
Jakob Murko

ZLATI MATURANTI

Zbrala:
pedagoginja Darja Rokavec

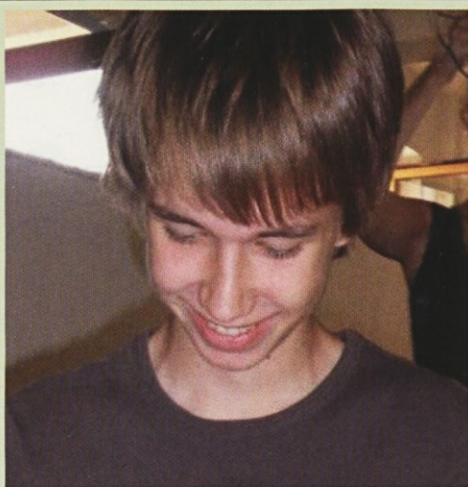
NAŠI NAJVEČJI ASI

V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

SVEN LAH

Državni prvak v tenisu
(do 16 let, prvak 2. članske lige)

LUKA MEDIC

Zlato Vegovo priznanje
(matematika)

BLAŽ HAZEMALI

Zlato priznanje na tekmovanju
iz znanja zgodovine

LUKA PUŠNIK

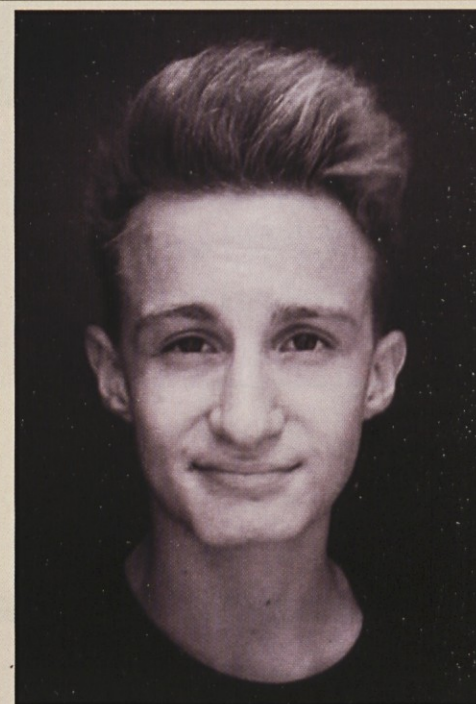
Zlato Preglovo priznanje
(kemija)

**EDEN OD ŠTIRIH SLOVENCEV, KI SE
BODO MED 20. IN 29. JULIJEM
UDELEŽILI KEMIJSKE
OLIMPIADE V BAKUJU
(AZERBAJDŽAN)**

NADJA RUS

Zlato priznanje na tekmovanju
iz znanja nemščine

TILEN KOLAR

Zlato Cankarjevo priznanje
(slovenščina)

MATEVŽ HERNJA

Zlato priznanje na tekmovanju
iz znanja nemščine

MAJA BEDRAČ

Državna prvakinja in rekorderka v
skoku v daljino v kategoriji pionirk,
mlajših mladink in dijakinj (627 cm)

TRETJI REZULTAT NA SVETU!

**Odhaja na Olimpijski festival
evropske mladine, ki bo letos v
Gruziji, ima pa že tudi kvalifikacije
za Svetovno prvenstvo za mlajše
mladinke in mladince v atletiki, ki
bo letos v Kolumbiji.**

Mednarodne igre šolarjev
(Lake Macquarie, Avstralija):

- skok v daljino: 1. mesto
- 100 m: 2. mesto

TOMI PETEK

Zlato priznanje na tekmovanju
iz znanja angleščine

GREGA PAVLOVIČ

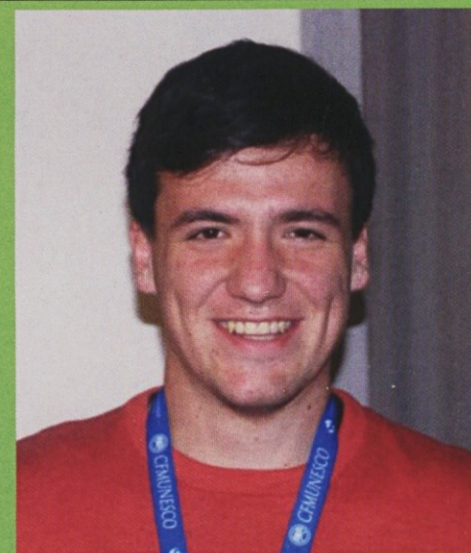
Državni prvak v teku
na 60 m, 100 m in 200 m

VERONIKA DOMJAN

Državna prvakinja in rekorderka
v metu diska v kategoriji članic
(56,31 m)

DIJAKINJA GENERACIJE

ŽAN MALEK PETROVIČ

Zlato priznanje na tekmovanju
iz znanja geografije

**Udeležil se bo Balkanske geografske
olimpiade, ki bo letos med 21. in 28.
junijem v Beogradu.**

Izdajo Gimn@lista je omogočilo ptujsko podjetje

prejemnik nagrade Zlata nit
za najboljšega zaposlovalca v Sloveniji

Intera, d.o.o., Osojnikova cesta 3, 2250 Ptuj, Slovenija
T: +386 (0)5 908 99 90, F: +386 (0)5 908 99 99, E: info@intrix.si
www.intrix.si